

Chương 8

THẰNG TIỂU QUỶ CẮT ĐÁU NGƯỜI

Trong cái hang núi ẩn bí nhất ở trên ngọn Côn Luân, có một ngôi nhà cổ lão màu trắng bằng đá, núp trong đám nham thạch màu trắng tro, tối nay lại có một chuyện thật kỳ quái phát sinh ra.

Bởi vì cái tòa nhà lớn bình thời không có một bóng người qua lại này, tối nay khoảng giờ Tý lại có năm người đang tiến bước lại.

Người đầu tiên thân hình cao và ốm như một cây gậy trúc, so với người bình thường còn cao hơn ít nhất là hai thước, cả đời chỉ sợ rằng chưa có ai chắc rằng đã gặp được một người cao như y.

Tay y cầm một cây gậy trúc màu xanh, còn cao hơn cả y bốn thước, trên ngọn còn có mấy chiếc lá trúc non.

Quần áo của y, cây gậy trúc trong tay, tất cả đều có màu xanh biếc, thậm chí ngay cả gương mặt của y cũng màu xanh biếc, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ da người màu xanh vậy.

Một người như vậy, động tác đáng lý ra phải cứng ngắt mới phải, nếu nói động tác của y giống cương thi nhảy băng băng, thì cũng không ai lấy làm kỳ quái.

Kỳ quái là, động tác của y lại quá linh động, mà còn mềm mại nữa.

... Mềm mại ? Động tác mềm mại là nghĩa làm sao ?

Người của y đang còn ở xa hai mươi trượng, nhưng cái eo của y nhẹ nhàng lắc một cái, làm như tơ liễu bị gió thổi qua, sau đó, chỉ trong khoảnh khắc, y đã đến ngay trước căn nhà đá màu trắng.

Căn nhà lớn đứng im lìm, như một con thần thú từ thời hồng hoang, ngồi đó từ bao nhiêu năm nay.

Người áo xanh lấy cây gậy trúc xanh gõ trên thềm đá trước cửa, «cộc, cộc cộc cộc cộc, cộc cộc», gõ lên bảy tiếng, âm thanh không lớn, nhưng tựa như thấm vào trong đá trong đất, xuống sâu lòng đất, rồi sau đó từ dưới đất truyền lên mỗi khu vực trung ương truyền tin thần bí trong căn nhà lớn.

Sau đó, hai tấm cửa bằng đá khổng lồ bèn bắt đầu mở từ từ ra, mở ra một khe hở.

Một cơn gió thoáng qua, người áo xanh bỗng biến vào sau cánh cửa, cửa đá

đóng lại, làm như chưa hề từng mở ra bao giờ.

Sau đó người thứ hai lại đến.

Người thứ hai mặc một chiếc áo màu đỏ hồng, thân hình bé nhỏ, dáng điệu nhẹ nhàng, cột hai lọn tóc chải dầu bóng loáng, trong tay còn cầm một nhành hoa mai màu xanh thật xinh tươi, làm như mới hái từ trên cành xuống tức thì vậy.

... Hiện tại chỉ bất quá là mùa thu, ở đâu ra hoa mai bây giờ ?

Một cô bé như vậy, động tác đáng lý ra phải là nhanh nhẩu yêu kiều vờ cùng, nhưng cô ta thì lại nhảy băng băng lại, nhảy băng băng như cương thi lại, thậm chí còn cứng ngắt hơn cả cương thi.

Đến trước căn nhà lớn màu trắng, thân hình của cô vừa đang nhảy lên, lấy ngón tay cái và ngón tay giữa bên trái, gõ nhẹ lên nhành mai trong tay phải một cái, năm cánh hoa mai trên nhành mai đã xoay vòng vòng bay ra, bay vào trong sương mù, chớp mắt không còn thấy đâu. Bấy giờ người của cô cũng chẳng thấy đâu nữa.

Trong núi dĩ nhiên có sương mù, sương mù đậm đặc.

Một hồi, trong sương mù lại có một cái kiệu hiện ra, một cái kiệu màu xám tro, giống như những thứ kiệu làm bằng giấy chuẩn bị đốt cho người chết, cái kiệu phẳng phất như đang được gió thổi bay lên.

Nhưng kiệu rõ ràng đang có người khiêng. Chỉ bất quá người khiêng kiệu cũng giống như đang được gió thổi bay lên.

Người và kiệu đều có màu xám tro, đều giống như làm bằng giấy, đều như đã tan vào trong sương mù, hòa với sương mù thành một thứ sương mù nào đó.

Đến trước căn nhà bằng đá trắng đó, bọn họ bỗng ngừng lại.

... Ngừng lại giữa chừng không.

Sau đó, trong kiệu bỗng phát ra một âm thanh như quỷ đang khóc:

—Ta đã tìm ra được các ngươi rồi, các ngươi không thể nào trốn khỏi được, mau mau đền mạng lại cho ta, mai mau đền mạng lại cho ta.

Trong căn phòng đơn giản xấu xí toàn một màu trắng kia, người mặc chiếc trường bào bằng vải trắng như một nhà sư khổ hạnh từ phương xa, đang lật giở một cuộn giấy.

Cuộn giấy ấy chắc hẳn là một bộ phận trong chiến dịch Thiêu Thân, không những vậy, còn là bộ phận chủ yếu nhất.

Bởi vì trên cuộn giấy bìa ngoài chỉ đề có hai chữ: «Thieu Thân».

Hai chữ đó đại biểu cho một người.

Người đó chính là con thiêu thân của chiến dịch Thiêu Thân lần này, chính là cái mối nhử.

Lâm Hoàn Ân, nam, hai mươi một tuổi.

Cha, Lâm Đăng. Mất.

(Chú: Lâm Đăng, người Bồ Điền, Phúc Kiến, đệ tử ngoại gia Thiếu Lâm Nam Tông, nhà giàu có, sở hữu vạn khoảnh núi trà, thông thương với Ba Tư, gia tộc đều rất giàu, từng qua Phù Tang bảy năm, nghe nói đã được chân truyền «Tân Âm», mất năm ngoái, thọ bốn mươi chín tuổi).

Mẹ, Mộ Dung Ân Liễu.

(Chú: em Mộ Dung Nhất Thanh, cô của Mộ Dung Thanh Thành. Mất).

Chị, Lâm Hoàn Ngọc.

(Chú: chị em ruột với Lâm Hoàn Ân, bị tuyệt chủng, nuôi trong nhà Mộ Dung, vì từ xưa đã có truyền thống nuôi anh chị em trai em gái phải cách xa nhà. Mất.)

Phía dưới là nhận xét của Lâm Đăng đối với con trai của mình, tài liệu lấy từ một liên hệ vô cùng mật thiết mà ra, không những vậy, mà xác thực là do chính miệng Lâm Đăng nói ra.

—Hoàn Ân thông minh, thông minh tuyệt đỉnh, ba tuổi đã biết viết chữ, sáu tuổi đã viết được cuốn kinh Kim Cương, ta không dám dạy nó học võ, người thông minh quá thường hay chết sớm, nhưng bạn bè giang hồ của ta có rất nhiều cao thủ, chỉ cần bọn họ ở trong nhà ta một vài ngày, Hoàn Ân sẽ học hết võ công của bọn họ ngay, chỉ tiếc là trước khi ta chết, nó bỗng nhiên...

Phía dưới là nhận xét của Mộ Dung Ân Liễu đối với con trai của mình:

—Hoàn Ân là một đứa bé thật tội nghiệp, bởi vì từ nhỏ nó đã chú định là sẽ được đem cho, bởi vì nhà ta thiếu nợ nhà Mộ Dung, đã quyết định là phải đáp ơn nhà Mộ Dung bằng đứa nhỏ, bất kể nhà Mộ Dung có chuyện gì khó khăn, đứa bé này nhất định phải đưa thân ra gánh chịu.

—Nhà Mộ Dung quả nhiên gặp chuyện khó khăn, Hoàn Ân vốn có thể giải quyết được giùm cho chuyện của họ, chỉ tiếc là...

Phía dưới là nhận xét của người chị là Lâm Hoàn Ngọc:

—Hoàn Ân tuy là em trai ruột của ta, nhưng chị em ta cả đời không mấy khi

gặp nhau, không những vậy, chẳng bao lâu nữa sẽ vĩnh biệt, ta tin rằng chúng ta đều là những kẻ lương thiện, cả đời chưa bao giờ làm chuyện gì xấu xa hổ thẹn với lương tâm, dù cho chúng ta kiếp trước có làm gì sai lầm, ông trời cũng trừng phạt vào một mình ta là đã quá đủ, sao còn đối xử tàn bạo với y quá như vậy ? Làm cho y không bao giờ còn được hưởng thụ cuộc đời tự do tự tại ?

Sau đó là lời chẩn bệnh của danh y Diệp Lương Sĩ ở Giang Nam, một người có liên hệ vô cùng thân thiết với gia tộc của bọn họ:

—Toàn thân huyết mạch hỗn loạn, thịt gân không điều khiển được, đã không thể vận động kích liệt, cũng không thể chịu đựng được kích thích, nếu không sẽ chết ngay không cứu được.

Nhà sư khổ hạnh mặc áo bào trắng đưa hai tay ra chầm chậm xếp lại cuộn giấy, bàn tay của y cũng như toàn thân của y, đều được che giấu hoàn toàn dưới bộ áo trắng rộng thùng thình đó.

Những tài liệu đó y đã xem không biết bao nhiêu lần, lần này y còn xem thật là tỉ mỉ.

Y trước giờ vốn là một người rất tỉ mỉ, nhất định không để bọn họ làm chuyện gì sơ suất sai lầm đi một điểm nhỏ.

Y đối với chính mình và thuộc hạ của mình rất nghiêm khắc, có điều lúc này, y còn không nhìn được phải thở phào ra một hơi, phảng phất như y rất thỏa mãn với chính mình.

Bấy giờ, người mặc áo bào xanh thân hình như cây sào đã bước vào phòng như một bóng liễu nhẹ nhàng phất qua, ngồi nhẹ nhàng xuống một chiếc ghế đá rộng, ngồi xuống bằng một tư thế làm người ta liên tưởng đến một con mèo.

Tên tiểu quỷ cầm nhành hoa mai màu đỏ cũng đang nhảy tung tung vào, nhảy một cái lọt vào trong một cái ghế khác, và vẫn còn đứng cứng ngắc trên chiếc ghế, không chịu ngồi xuống.

Toàn thân trên dưới cốt tiết của y hình như cứng đờ, không thể nào bẻ gập, cong lại được.

Nhà sư khổ hạnh không ngẩng đầu lên, cũng chẳng nhìn bọn họ nửa con mắt, y chỉ bất quá lạnh lùng hỏi:

—Người không nên đến đây, tại sao lại đến làm gì ?

—Tại sao ta không lại được ?

Nếu có người nào khác ở trong căn phòng đó, nghe y nói câu đó sẽ không

khỏi giật nảy mình lên.

Câu nói có sáu chữ đó chẳng có chỗ nào làm người ta kinh ngạc, cái người nói câu đó, giọng nói cũng chẳng có gì làm người khác phải giật mình.

... Oai hiếp, dọa nạt, ép bức, khiêu khích, những cách làm người ta phải sợ hãi, đều không có trong giọng nói đó.

Thật ra, người này nói chuyện còn dễ nghe hơn đại đa số người khác trên thế giới này nhiều, không những trong trẻo dễ nghe, mà còn đượm một vẻ nhu tình ngọt ngào không sao nói được.

Đó mới là chỗ làm người khác giật mình.

Ba người đang ngồi trong phòng bây giờ, đáng lý ra không có ai nói được cái giọng như vậy, vậy mà vẫn cứ có mới lạ.

Cái người mặc áo bào xanh, gương mặt xanh như rêu, thân thể cứng ngắt như cương thi từ thuở xa xăm, xem ra không có lấy một tý sinh khí kia, lại lấy một cái giọng ngọt ngào như mật hởi nhà sư khổ hạnh:

—Người nói ta không nên lại, có phải là vì ta đem người không nên lại tới nơi này ?

—Đúng vậy.

—Ta cũng biết thế.

Giọng nói của người mặc áo bào xanh êm như giọng của nàng xử nữ vừa biết yêu:

—Nếu không phải là ta, cái bọn chỗ tiệm giấy kia chẳng bao giờ tìm được tới nơi này.

—Đúng vậy.

—Cũng chỉ vì như vậy, mà ta mới nhất định phải lại.

—Tại sao ?

—Ta mà không lại, bọn họ làm sao lại đây được ? Bọn họ không lại, làm sao mà biết được nơi đây.

Người mặc áo bào xanh nói:

—Có người tại nơi đây, bọn họ lại, làm sao còn sống mà trở về ?

—Bọn họ có còn sống để trở về không, có liên quan gì đến ta.

—Vậy thì liên quan đến ai bây giờ ?

Người áo bào xanh hỏi:

—Người.

Giọng nói của nhà sư khổ hạnh vẫn vô tình như bao giờ, không vì bất cứ tình cảm gì mà biến đổi, không vì bất cứ chuyện gì xảy ra mà kích động, không những không có tình cảm, thậm chí ngay cả tư tưởng cũng không.

Y chỉ hững hờ nói cho người mặc áo bào xanh biết:

—Bọn họ có sống để trở về hay không, chỉ liên quan đến mình người, bởi vì người đem bọn họ lại đây.

Bấy giờ đã là giữa đêm, phương trời xa xa trông như một tấm giấy được ông tiên đổ xuống bình mực đen ngòm vào tờ giấy hoa tiên làm bằng thủ công tinh vi, cái kiệu và hai người khiêng kiệu bằng giấy vẫn còn đang treo lơ lửng giữa không trung trong màn đêm.

Treo lơ lửng trong màn đêm, xem ra như một bức Quỷ Thú Đồ của Ngô Đạo Tử, chân thực làm sao, nguy bí làm sao, và cũng mỹ lệ làm sao.

—Đúng vậy.

Giọng nói của người mặc áo bào xanh nghe ra vẫn còn vô cùng đặc biệt nguy dị:

—Bọn họ do ta đem lại đây, dĩ nhiên là phải do ta đuổi đi.

Y đứng dậy.

Tư thế đứng lên của y, in hệt như một đoá hoa nở ra trong cảnh tiên bồng.

... Chân thực làm sao, mỹ lệ làm sao, thần bí làm sao.

Nhưng thân hình bất động của y, vẫn còn cứng ngắc như vậy, vừa lạnh lùng, vừa xanh lè xanh lét.

Cái người này, lúc cử động và lúc không cử động, hình như hoàn toàn là hai người khác nhau.

Cái người này, lúc nói chuyện và lúc không nói chuyện, hình như hoàn toàn là hai người.

Nhưng cái chỗ kinh người nhất của y, còn muốn kinh người hơn cả cái điểm đó nhiều.

Người và kiệu vẫn còn lơ lửng giữa không trung.

Cho dù là bằng giấy, cũng không thể nào cứ lơ lửng trên trời như vậy.

Cho dù là một chiếc lá rơi thật nhẹ nhàng, cũng không thể nào bỗng ngừng ở đó, ngừng lơ lửng giữa không trung.

Nhưng chiếc kiệu và hai người khiêng kiệu quả đúng là có cái dáng như vậy.

... Trên thế giới này, cũng có rất nhiều điều như vậy, cũng có rất nhiều chuyện không thể xảy ra, mà vẫn xảy ra.

Chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bỗng đứng trong khoảnh khắc đã biến thành một đám lửa. Lửa từ trên đầu cây gậy trúc xanh bắt đầu cháy ra.

Người mặc áo bào xanh lắc eo lưng một cái, người của y đã ra khỏi căn nhà, y đưa cây gậy trúc xanh trong tay chĩa vào trong bóng đêm, như một thầy bùa mặc áo xanh đang hướng lên trời niệm bùa chú gì đó thật độc ác.

Sau đó, cây gậy trúc vốn không có tí gì sinh khí, bỗng như lấy được sinh mệnh ra từ câu bùa chú đó, bỗng đứng bắt đầu uốn éo chuyển động không ngớt, phảng phất như một con rắn độc đang từ địa ngục bị nung đốt bò ra.

Sau đó, nó đem theo lửa đỏ từ địa ngục về.

Trong bóng tối bỗng có một tia lửa màu xanh lập lòe trên đầu cây gậy ngưng thành một đốm lửa.

Con rắn độc lại uốn éo một cái, đốm lửa bèn vụt ra như cái nọc rắn, nhanh như điện xẹt bay tới chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu.

... Do đó chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bèn biến thành một đám lửa chỉ trong một thoáng chốc.

Lửa thiêu thật nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đỏ hồng cả một góc trời.

... Thì ra chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu quả thật đều làm bằng giấy, nhưng chiếc kiệu và mấy người đó làm sao có thể đi lẻo đẻo theo một người cả trăm dặm, đi lại cái tòa nhà bằng đá âm u mà ngục bí này ?

... Nếu trong kiệu không có người, làm sao lại phát ra những âm thanh gào thét như quỷ khóc ?

Đám lửa đang cháy hừng hực đó bỗng nhiên biến thành một mảng lửa đỏ, chia ra thành năm ngọn ở năm hướng khác nhau khai triển ra, khai triển thành năm cột lửa.

Lửa lại biến hóa, năm cột lửa bỗng nhiên biến thành hai bàn tay, hai bàn tay thật khổng lồ, từ giữa không trung chụp tới người mặc áo bào xanh.

Lửa đem theo tiếng gió, tiếng gió rít lên như lụa xé, ánh lửa chiếu lên gương

mặt của người mặc áo bào xanh thành một màu xanh mét thắm lệ.

Người của y hình như cũng muốn sắp cháy đến nơi rồi.

Chỉ cần hai bàn tay lửa khổng lồ ấy chụp dính vào, xác thịt và linh hồn của y sẽ bị thiêu thành tro bụi, hình và hồn đều tiêu diệt vào trong vạn kiếp không trở lại được.

Trong tình cảnh đó, cả thế giới này hình như không có lực lượng nào có thể ngăn trở được đôi bàn tay lửa đó, cũng không ai có thể cứu giúp được y.

Trong căn nhà đá, ánh mắt của nhà sư khổ hạnh hình như cũng đang có ánh lửa lập lòe.

Y bỗng phát hiện phía sau đôi bàn tay lửa khổng lồ đó, rõ ràng đang có một bóng người theo sát.

Một cái bóng màu đen như ác quỷ.

Tứ chi của người đó, từng mỗi đốt hình như đều có thể tùy ý chuyển động múa may theo bất kỳ phương hướng nào.

Nãy giờ y đang cử động không ngớt, động tác xem ra thật ly kỳ quái dị, đi quá cái mức độ mà con người có thể làm được.

Không ai có thể đi quá cái cực hạn của con người, tại sao người này có thể làm được ? Không lẽ y không phải là một con người ? Nhà sư khổ hạnh cười nhạt.

Y hiểu rõ hoàn toàn vũ công và lai lịch của người này, thế giới này không có gì có thể giấu qua được mắt y, người này cũng vậy.

Những điều y biết cũng nhiều hơn đại đa số người khác rất nhiều.

Y biết trong hoàng cung xứ Ba Tư từng có thứ võng làm bằng ô kim lưu nhập vào Trung thổ.

Cái thứ võng đó không những có tính đàn hồi, dẻo dai, mà còn chịu được đao búa chém vào không đứt.

Trong vũ lâm có một người rất thông minh, kiếm được thứ tơ võng đó rồi, bèn dùng nó luyện thành một thứ vũ công thật quái dị.

Y lấy thứ võng ô kim đó treo chính người mình lên, đầu cái võng bên kia có móc câu, câu dính mái nhà tường vách cây cối hoặc những thứ gì có thể chịu được chung quanh bốn bề, người của y do đó được treo lên giữa chừng không bằng vô số những sợi tơ ô kim đó, cũng giống như một thứ múa rối được người ta điều khiển bằng dây nhợ.

Chỗ không giống là, cái lực lượng thao túng y, là do chính tự y phát ra.

Người của y cử động một cái, là kéo theo mấy sợi ô kim, sức đàn tính của sợi tơ, lại kéo theo động tác của y, vô số sợi tơ ô kim kéo vào nhau, dồn sức cũ vào sức mới, sức mới lại kéo theo sức cũ, hồ tương tuần hoàn lôi kéo nhau không ngớt.

... Chỗ ảo diệu trong cái lực lượng ấy, rất giống một thứ cơ khí sắp đặt tinh tế chu mật mà phức tạp.

Cái lực lượng ấy lớn lao thế nào, cũng không ai có thể tưởng tượng cho nổi, chỉ có những thứ lực lượng đó, mới làm cho một người có thể làm được những động tác siêu việt như vậy.

Hiểu rõ được điểm đó, tự nhiên là có thể hiểu được ngay làm sao chiếc kiệu có thể treo lơ lửng trên không.

... Chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bằng giấy, vốn là treo dính vào thân người đó. Người đó vốn là «ngồi» trong chiếc kiệu.

Những động tác quái dị, phát xuất ra một lực lượng vô cùng kinh sợ đó, làm cho động tác của y xem ra lại càng quái dị và kinh sợ.

Đôi bàn tay lửa khổng lồ, chính đang bị động tác của y thao túng, đem theo một đám lửa hùng hực và luồng gió gào hú, ào ào cuốn lại người mặc áo bào xanh.

Sau trận gió còn có cái bóng như ác quỷ đó nữa.

Cho dù người mặc áo bào xanh tránh được đám lửa đỏ đó, y cũng khó mà tránh khỏi một chưởng trí mạng của cái bóng màu đen.

Gió rít ghê rợn, lửa cháy mãnh liệt, ác quỷ tung chưởng, chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, ngay cả trời đất cũng biến hẳn đi sắc mặt.

Tên tiểu quỷ mặc áo đỏ nhìn lom lom với cặp mắt sáng rực, cả người y vì đó mà phấn khởi khẩn trương cả lên.

Y thích nhìn cảnh giết người, được nhìn một người bị thiêu sống như vậy, không phải lại càng là chuyện quá hay ho nữa sao ?

Chỉ tiếc là lần này y không thấy được, nhưng y thấy một chuyện còn thích thú hơn là chuyện người bị thiêu sống.

Bàn tay lửa vừa đánh xuống, thân hình của người mặc áo bào xanh bỗng như một con rắn nhẹ nhàng cuốn vòng quanh, chiếc áo bào màu xanh trong lúc

uốn lượn đã bị tuột ra khỏi thân thể, thân thể của y mềm mại như tơ.

Bàn tay của y vung lên một cái, tấm áo trường bào đã bay lên, giống như một đám mây màu xanh, chặn lấy đám lửa đỏ.

Đám mây quay ngược lại, tiếp theo đó lại cuộn vòng bay tới cái bóng đen như ác quỷ kia, đem theo một đám lửa đỏ hực ào ào vụt lại thân hình y.

Tên tiểu quỷ mặc áo đỏ đứng trên chiếc ghế nhìn, nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra.

Cặp mắt của y đang nhìn, không phải là cảnh tượng mỹ lệ tráng quan, thiên biến vạn hóa của đám mây đem theo lửa đỏ rực rỡ kia, cũng không phải là cái chiêu kinh tâm động phách đảo chuyển sống chết đó.

Dĩ nhiên là y lại càng không đi nhìn cái mặt trăng tròn vành đang từ từ đi lên từ mé chân trời xa xa kia.

Cặp mắt của y đang nhìn lom lom vào một người, một người vừa tuột ra khỏi cái áo trường bào màu xanh.

Một người đàn bà.

Một người đàn bà chắc chắn phải được đặc ân, phải được hết cái ảo tưởng của cả loài người mới tạo nên được như vậy.

Cô ta rất cao, cao vô cùng, cao đến độ đại đa số đàn ông đều nhất định phải ngẩng cổ lên mới thấy được gương mặt của cô ta.

Đối một người đàn ông mà nói, cao như vậy tuy là một thứ áp lực, nhưng lại có thể thỏa mãn được một thứ dục vọng và ảo tưởng thật bí mật trong đầu của họ.

Một thứ dục vọng và ảo tưởng có thể nói gần như là bạo ngược.

Đùi của cô ta rất dài, dài vô cùng, có nhiều người rất có thể chỉ cao tới eo lưng của cô ta.

Eo lưng của cô nhỏ mà mềm mại, nhưng lại đầy vẻ đàn tính.

Cánh tay của cô tròn lẳn, đùi cũng tròn lẳn, cái thứ tròn lẳn làm sôi sục lòng dục vọng của đàn ông. Tròn lẳn, thon dài, rắn chắc, đầy đặn, làm cho người ta có một cảm giác như tràn đầy muốn vỡ tung.

... Cô hoàn toàn khỏa thân.

Tên tiểu quỷ áo đỏ còn chưa kịp nhìn ngực và gương mặt của cô, ngay cả đầu tóc đen nhánh của cô y cũng còn chưa thấy.

Y đang mãi nhìn vào cặp đùi của cô.

Từ cái lúc y nhìn vào cặp đùi ấy, y chẳng còn muốn đưa mắt nhìn ra chỗ nào khác hơn.

Đợi đến lúc y nghe nhà sư khở hạnh lạnh lùng hỏi:

—Lần này người lại đây có chuyện gì vậy ?

Thì lúc đó cái bóng đen như ác quỷ đang bay bổng trên không trung, phía dưới là một đám lửa đỏ rực.

Một biển lửa đan lại đậm đặc bằng những ngọn lửa cháy hừng hực.

Đám mây xanh cuốn ngược lại, bàn tay lửa cũng cuốn ngược lại, thân hình của y bỗng rút lại, rồi lại thả tung ra, chỉ trong một đường tơ kẽ tóc, đã nhảy ngược lên thoát ra khỏi cú phản kích trí mạng của địch thủ.

... Lợi dụng lực đàn tính của ô kim, lúc thân hình rút lại rồi nhả ra, y có thể nhún người lên tới bốn trượng.

Đấy là tuyệt kỹ bình sinh của y.

Đám lửa đỏ chỉ trong chốc lát đã thiêu sạch, lúc y đang nhún người trong không trung, sức mới đã được sinh ra, lửa vừa tắt, y đã có thể lập tức vung chưởng ra, từ một vị trí người ta không thể tưởng tượng được, dùng một động tác người ta không thể nghĩ là sẽ làm được, giết đối phương trong một tích tắc.

... Những sợi ô kim lúc này cũng đang thu rút lại thành một tình huống vô cùng phức tạp, tựa hồ như cái lực lượng sản sinh ra cũng rất phức tạp, cái động tác được thôi động từ cái lực lượng đó lại càng quái dị phức tạp.

Vì vậy, tuy y đánh ra một chưởng không trúng, y vẫn chưa hoàn toàn bị mất hẳn tiên cơ.

Y vẫn còn rất tin tưởng vào chính mình, bởi vì y còn chưa biết được trong căn nhà đá đỏ còn có một người, hiểu rõ y như trong lòng bàn tay.

Những sợi ô kim không thể thấy được trong bóng tối, dưới ánh lửa lập lòe cũng không thấy được.

Chỉ có người đó mới biết được nó đang có đó, không những vậy, còn biết nó đang ở đâu.

... Nhà sư khở hạnh đang chậm chậm rút ra một cái ống đồng trong cái nhà bếp nằm sau lưng y.

Đây là một trong mười ba cái ống đồng mà y đã chế tạo, bắn ra những tia

nước màu hoàng kim.

Tia nước bắn ra khỏi khung cửa sổ, tưới lên những sợi ô kim tuy không thấy đầu nhưng chắc chắn là có ở đó, rồi bám lên đó.

Đám mây lửa đã bay vụt qua, tuy không thiêu được ô kim, hàng ngàn hàng vạn những hạt cũng không biết là dầu hay là nước dính trên sợi ô kim đều cháy cả lên, cháy thành một biển lửa đỏ.

Bóng đen đang chiếm hết tiên cơ kia, bỗng nhiên phát hiện mình đang nằm trong biển lửa đỏ rực.

Nhưng y không hề hoảng sợ, lại càng không bị hỗn loạn.

Y không sợ lửa, trên người y đang mặc và chiếc mặt nạ y đang đeo là những thứ chống lửa.

Khinh công của y tuyệt đối là hạng đệ nhất lưu, danh tiếng rung động thiên hạ là Sở Lưu Hương nếu còn sống, chưa chắc đã thắng được y.

Đến lúc cần kíp, y vẫn còn có thể cởi hết đám tơ vông kia, biến thành hạc bay đi mất tiêu.

Y muốn chạy, còn ai đuổi theo kịp ?

Nhưng dưới cặp mắt của nhà sư khổ hạnh, gã này đã là một người chết, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn thêm nửa con mắt, y đã quay sang hỏi tên tiểu quỷ.

Cái tên tiểu quỷ hành động và thái độ thật quái dị kia bỗng dưng vừa cười vừa nhảy tung tung vừa bắt đầu cất tiếng hát lên một bài đồng ca:

—Bình, bình, bình, xin mở ra.

—Mi là ai ?

—Tôi là Đinh tiểu đệ.

—Mi lại đây làm gì ?

—Tôi lại xin con dao.

—Xin con dao làm gì ?

—Bổ trúc.

—Bổ trúc làm gì ?

—Làm nồi chưng.

—Làm nồi chưng làm gì ?

—Chưng đầu người.

—Chưng đầu người làm gì ?

—Chưng cho mẹ già ăn điểm tâm.

Y hỏi mình, rồi tự trả lời, hát hết một đoạn rồi, càng hát càng cao hứng.

Nhà sư khổ hạnh cứ để mặc y hát, đợi y hát xong mới hỏi:

—Người đến đây, không phải là nóng ruột muốn biết kết quả hành động lần này thế nào sao ?

—Dĩ nhiên không phải.

—Người cũng không muốn biết Sở Lưu Hương sống chết ra sao ?

—Dĩ nhiên là ta muốn biết, chỉ bất quá là ta đã biết rồi.

—Người biết gì rồi ?

Tên tiểu quỷ áo đỏ lại cười, lại nháy từng từng, lại vỗ tay hát một bài đồng ca:

—Chiến dịch Thiêu Thân bắt đầu, Sở Lưu Hương bèn chết ngay.

—Y không đến, y đã chết từ lâu.

—Y đến, vẫn sẽ chết.

Thân hình của nhà sư khổ hạnh, gương mặt và cặp mắt, lại chìm vào trong chỗ ánh đèn không chiếu tới.

—Vậy thì lần này người lại đây, vẫn là đợi để cắt đầu đấy.

—Đúng vậy.

—Hiện tại đã có đầu để cắt rồi đó, sao người còn chưa mau mau đi đi ?

—Đầu của ai ?

—Cái đầu người đã tính cắt từ lâu rồi đó.

—Cái đầu của tên vương bát hiện tại có thể cắt được rồi đó.

—Được.

Tên tiểu quỷ áo đỏ cười hi hi, hai cánh tay dần một cái, làm như muốn đưa lên đầu hàng vậy.

Nhưng trong nụ cười hi hi của y bỗng tràn đầy vẻ sát khí, ngay cả một chút gì đầu hàng cũng chẳng có.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, trong áo quần đỏ của y bỗng nghe có tiếng động thật kỳ quái, làm như một khối băng lớn đang bị bể tan ra.

Sau đó bỗng nghe có tiếng rào rào vang lên một hồi, một thứ gì tan nát như một tảng băng đang rớt từ trong ống tay áo của y ra.

Gương mặt và ánh mắt của nhà sư khổ hạnh tuy đã chìm vào trong chỗ không có ánh đèn, nhưng vẻ kinh ngạc trên gương mặt y, vẫn còn có thể nhận được ra.

Trận chiến này giờ, mắt thấy tùy thời tùy lúc đều có thể kết thúc, nhưng mỗi một người nào gia nhập vào trong vòng chiến đều có thể trong một khoảnh khắc sinh tử, tung ra những chiêu thức làm người ta không thể nào tưởng tượng tới nổi, đảo chuyển càn khôn, đưa đối phương vào chỗ chết.

Bay qua lửa đỏ, trao đổi chiêu thức giữa không trung, những thứ đó đều chẳng phải là thứ tuyệt học gì, quan trọng nhất là trong cuộc chiến hỗn loạn đó, hai bên thắng bại đều có thể tùy lúc đảo ngược địa vị, trong tình cảnh hiểm ác như vậy, chỉ có trầm tĩnh mới có thể sống sót.

Nhà sư khổ hạnh dĩ nhiên là biết cái điểm quan trọng đó, này giờ y là người bàng quan, hiện tại y cũng đã bị lôi cuốn vào trong cơn xoáy lốc, đối diện với phút giây sống chết đó, bất biến không chừng chính là con đường đối phó với vạn biến.

Bài đồng ca của tên tiểu quỷ áo đỏ, bây giờ ngồi nghĩ lại, không khỏi làm người ta dựng đứng cả lông tóc lên:

—Làm nổi chúng, chúng đầu người, đem đưa cho mẹ già, ăn điểm tâm...

Người đàn bà mặc áo bào xanh, người áo đen, nhà sư khổ hạnh, rốt cuộc ai mới là đối tượng y thật sự đến đây để hạ thủ ?

Hai cánh tay của tên tiểu quỷ áo đỏ đưa lên, vẫn còn cái vẻ đầu hàng, cái thứ vỡ vụn ra như nước đá, như thiếc đó còn đang rớt lả tả từ trong ống tay ống quần của y ra.

Sau có cái người vốn đang làm như hoàn toàn cứng ngắc này, bỗng nhiên trong khoảnh khắc đã «sống» lại.

... Thì ra tứ chi cốt tiết của y, bình thời vẫn dùng thiết bản cột dính lại.

Vì vậy mà lúc nào động tác của y cũng cứng ngắc giống như cương thi, ngay cả ngồi cũng không ngồi được.

Người trong giang hồ, vốn chưa từng có ai nghe có một người nào như thế này, thấy được y, dù cho có chưa chết, thì cũng sắp chết đến nơi, chính cái lúc

thấy y đó, là đầu lâu đã bị y cắt lấy, xách trong tay chạy như bay rồi.

Vì vậy, biết cái bí mật của người này, tối đa cũng không quá mười người.

Nhưng mỗi người ai ai cũng có thể tưởng tượng ra được, một người như vậy, nếu những cây thiết bản y đem bó cứng vào tay chân mình đã bị bẻ gãy hết ra, động tác của y sẽ biến thành nhẹ nhàng xảo diệu linh hoạt biến hóa đến chừng nào ?

Thiết bản đã gãy nát, người đã bay ra, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một con quỷ tinh linh bay lượn biến ảo vô phương.

Người áo đen đang bay trong vùng lửa đỏ bỗng nhiên thân hình chậm lại.

Y không sợ lửa, nhưng y sợ khói.

Khói lửa đang thiêu đốt trên sợi dây ô kim có một thứ mùi thật quái dị.

Y bỗng cảm thấy chóng mặt.

Sau đó y thấy một cặp đùi đang từ trong vòng lửa bước lại, một cặp đùi thon dài tròn lẳn rắn chắc, trần lồng lộng, gót chân thật dễ thương, đường nét thật mỹ lệ dịu dàng.

Ngón chân thật dài, thật đẹp đẽ.

Trong hoàn cảnh nào, một cặp đùi của một người đàn bà thông thường sẽ làm cho dục tính người đàn ông sôi động lên, có lúc thậm chí còn muốn chết người hơn cả một hai chỗ quan trọng khác.

Người đàn ông nào có kinh nghiệm cũng đều hiểu được điểm đó.

Y cũng là một người đàn ông có kinh nghiệm, có kinh nghiệm giết người, giết đàn bà cũng rất có kinh nghiệm.

Có điều trong khoảnh khắc chóng mặt đó, y cũng đã phát hiện ra, cặp đùi đẹp tuyệt vời đó quả thật đã lấy mạng của mình. Trong một cái tích tắc nhỏ bé, một cái bóng như quỷ mị đã bay xẹt ngang qua, chính là tên tiểu quỷ áo đỏ.

Tiểu quỷ cắt đầu đã tới.

Mọi người mau mau chạy trốn.

Nếu chạy không thoát.

Đầu lâu không giữ nổi.

Tiểu quỷ cắt đầu, chuyên môn cắt đầu người.

Trong cái khoảnh khắc một người sắp chết, bỗng dưng có một đứa con nít

quần đỏ áo đỏ xuất hiện, tay cầm một con dao, một tay chụp lấy đầu tóc, còn tay kia cắt xuống, chọt đến chọt đi, như quỷ mị.

Đứa bé này là ai ?

Không ai biết cả.

Đứa bé này vì sao muốn cắt đầu người ta ? Xách đầu đem đi đâu ?

Cũng không ai biết được.

Nhưng, ai ai cũng đều có thể tưởng tượng ra được, cái chuyện này nó mới thần bí nguy dị làm sao, thậm chí còn có tý lãng mạn đầy máu tanh trong đó.

Cái chỗ lãng mạn truyền kỳ nhất là, nếu không phải là đầu của danh nhân, y sẽ nhất định không thềm cắt.

Nếu bạn không phải là danh nhân, nếu bạn biết mình sắp chết rồi, nếu bạn biết trên thế giới này còn có một tên tiểu quỷ chuyên môn cắt đầu người như vậy, dù cho bạn có đem theo tám trăm lượng vàng, chạy đi tìm y, quỳ xuống đất năn nỉ y chờ cái lúc bạn sắp chết mà cắt lấy đầu bạn, y sẽ chẳng thềm nhìn bạn nữa con mắt, thậm chí ngay cả đầu tóc của bạn y cũng chẳng thềm đụng vào một sợi.

Nếu bạn không phải là danh nhân, bạn muốn y cắt đầu của mình, còn muốn khó hơn là cầu khẩn y đừng cắt đầu mình nhiều lần.

Có điều nếu y đã nhất định muốn cắt đầu của bạn, y sẽ tùy thời tùy lúc đợi đến lúc đó.

Đợi đến lúc bạn chết.

Y với bạn nhất định không có thù oán gì, y chẳng muốn giết bạn, cũng chẳng muốn bạn chết, nhưng y sẽ chờ cho bạn chết.

Nếu mà bất hạnh bạn vì chuyện gì đó mà chết đi, bất kể bạn sẽ chết bằng cách nào, bất kể bạn chết ở đâu, cũng bất kể bạn chết lúc nào, chỉ cần bạn chết rồi, y sẽ xuất hiện ra ngay.

Chỉ cần y xuất hiện ra, con dao cắt đầu của y sẽ kề ngay vào cổ họng của bạn, một nhát đưa xuống, nhất định sẽ cắt đứt qua cái xương cổ phía sau đầu, một nhát là cắt đứt đầu lâu, ngay cả tay đao phủ thủ trong hình đường có kinh nghiệm nhất cũng không chính xác được bằng, sau đó, y bèn xách đầu chạy, thoáng chốc là mất tiêu tăm tích.

Cái tình cảnh đó đã từng xảy ra bao nhiêu lần rồi, không ai suy luận ra được y khổ sở chờ một người chết rồi cắt lấy đầu để làm gì.

Chỉ bất quá, có một chuyện bất cứ người nào chỉ cần có một chút tưởng tượng là có thể nghĩ ra được...

Trên thế giới này, nhất định có một nơi bí mật vô cùng, một nơi tàng chứa rất nhiều đầu người, mỗi cái đều là đầu của một danh nhân.

Có người tàng trữ danh khí danh họa danh kiếm, có người thích danh nhân danh hoa danh trù danh tửu.

Người thì trọng giá trị, người thì trọng cái thú chơi.

Nhưng thế giới này còn có một hạng người, hạng người thích tàng trữ đầu lâu của danh nhân.

May mà hạng người đó chỉ có một người.

Tuyệt đại danh hoa chết đi, chỉ bất quá là một người đã chết thể thôi, một tay danh hiệp khoáng thế chết đi, cũng chỉ là một người chết.

Người chết đều như nhau.

Đầu lâu của người chết cũng như nhau ! Đã chẳng có giá trị gì, cũng chẳng có gì thú vị. Nhưng đối với người này lại là cái lạc thú lớn lao nhất trong đời y, cũng là mục tiêu lớn nhất trong đời y.

Không ai biết được y đã cắt bao nhiêu cái đầu, nhưng ai ai cũng đều biết, lúc y đi cắt cái đầu của ai, trước giờ chưa có người nào hay chuyện gì ngăn trở được y.

Lúc y xuất thủ, chỉ trong một khoảnh khắc, đầu đã bị y cắt mất.

Chỉ có lần này là ngoại lệ.

Lần này trước lúc y cắt đầu, y còn đi làm một chuyện, một chuyện không ai có thể tưởng tượng được y sẽ làm.

Bất kỳ ai cũng không thể nào ngờ được, tên tiểu quỷ cắt đầu này lại cho rằng chuyện này còn quan trọng hơn cả chuyện cắt đầu.

Cái đùi dài vừa đá ra, từng thớ thịt trên đùi đang cử động, người khác ai ai cũng thấy, chính cô ta cũng thấy.

Cô ta thường thường lấy những chuyện đó làm thú tiêu khiển cho mình.

Mắt nhìn cơ thể mình, từng thớ thịt đang rung động trong tấm kính đặc biệt đem từ hoàng cung ở Ba Tư sang, đấy đã là một thứ hưởng thụ duy nhất của cô ta.

Tại sao lại là hoàng cung xứ Ba Tư ? Tại sao mỗi một người mỗi một chuyện đều hình như có quan hệ đến hoàng cung xứ Ba Tư ?

Một người đàn bà cao như vậy, đẹp như vậy, gợi cảm như vậy, đại đa số đàn ông chỉ cần nhìn thấy cô ta là đã tiêu tan hồn vía, ngay cả chạm cũng không dám chạm vào người cô, thì cô ta trừ chính mình cho mình một tý hưởng thụ ra, còn có thể làm gì được hơn ?

Không ngờ lần này lại có tình huống khác thường xảy ra.

Cô không bao giờ ngờ được rằng sẽ có một người đàn ông thấp hơn cô cả nửa người, lại đi ôm cứng lấy cô như đã yêu cô muốn chết đi được.

Càng không ngờ được là, người đàn ông ấy lại là tên tiểu quỷ cắt đầu.

Tên tiểu quỷ cắt đầu không đi cắt đầu trước.

Cái đuôi dài đá ra, tiểu quỷ bay lên, búng người xoay qua, bỗng nhiên mở giang hai cánh tay ra, ôm choàng lấy eo lưng cô.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một đứa con nít mấy ngày chưa được bú sữa chợt trông thấy mẹ mình vậy.

... Cũng không nhất định là mẹ mình, chỉ cần có sữa là được rồi.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một gã đàn ông chưa thấy đàn bà đã ba trăm năm nay, thậm chí ngay cả một con dê cái cũng chưa thấy.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một gã si gái.

Cái đuôi dài đá ra, y bỗng ôm choàng lấy eo lưng cô, dùng sức cắn vào bắp đùi cô một cái thật mạnh.

... Tên tiểu quỷ này cắn quá mạnh.

Kỳ quái là, gương mặt cô không lộ một vẻ gì là thống khổ, cô cũng chẳng kêu lên gì cả.

Cô chỉ cảm thấy choáng váng một khoảnh khắc, hoảng hoảng hốt hốt choáng váng, như thể đang đối diện với tấm gương vậy.

Đợi đến lúc cơn choáng váng đã qua đi, tên tiểu quỷ cắt đầu áo đỏ đã biến đi mất tăm mất dạng. Chỉ thấy trong bóng đêm phảng phất như có một đường màu đỏ thoáng qua dưới ánh lửa rồi biến mất.

Một người mặc áo đen đang ngã sóng soài trên mặt đất, dĩ nhiên người này đã mất đi cái đầu.

Cái tên tiểu quỷ cắt đầu lại xách đầu chạy đi đâu mất rồi ?

Cái vấn đề đó vẫn còn chưa ai trả lời được.

Cái chuyện không còn nghi vấn gì nữa là, cái chỗ y tàng trữ đầu lâu, lại có thêm một cái đầu nữa của một danh nhân trong vũ lâm.

Một cái hộp gỗ bằng đàn hương, một chút tro, mười sáu thứ thuốc, cái đầu người sẽ được đặt vào trong đó. Trên hộp gỗ sẽ có khắc tên người đó.

Ở chỗ đó, những cái hộp gỗ đàn hương như vậy, kể đến hôm nay, đã có một trăm ba mươi ba hộp.

Cái chỗ đó ở đâu ? Dĩ nhiên là không ai hay biết.

Choáng váng đã qua, đau đớn lại tới.

Một người đàn bà tóc dài, thoát bỏ tấm áo trường bào màu xanh ra, toàn thân da thịt trắng muốt như ngọc.

Bạch ngọc. Chỉ có một điểm không thay đổi. Cặp mắt của cô vẫn còn xanh biếc.

Như mắt mèo, như phỉ thúy.

Cô đang dụi dụi vào bắp đùi. Đối với tên tiểu quỷ thần bí nguy dị khó hiểu kia, hiện tại cô cũng biết được một chút ít gì về y.

... Hàm răng của tên tiểu quỷ rất tốt, vừa chỉnh tề, vừa khít, không có một cái răng nào bị thừa bị thiếu.

Cái dấu răng y để trên đùi cô, giống như một chuỗi kim cương bày hàng khít rịt.

Cô đang sờ vào chúng nó.

Ngón tay giữa của cô thật dài, thật mềm, thật đẹp.

Cô lấy đầu ngón tay giữa nhẹ nhẹ xoa lên cái dấu răng, cũng giống như một thiếu nữ nửa đêm chưa ngủ, đang xoa nhẹ nhẹ lên cái vòng bảo thạch mà tình nhân đã bí mật trao tặng vậy.

Nhà sư khổ hạnh này giờ đang nhìn cô, nhìn với một vẻ đờm đầy khâm thưởng.

... Một cô gái như vậy, một vẻ mặt như vậy, một cặp đùi thon dài như vậy, nếu có người đàn ông nào thấy được, ai mà không đi thưởng thức ?

Chỉ bất quá, cái người đàn ông này, ánh mắt khâm thưởng không phải vậy,

không phải cùng một loại như những người đàn ông khác.

Lúc y nhìn cô, y nhìn có vẻ của một con chó sói đang nhìn con cừu của mình, một con chồn đang nhìn con thỏ của mình, một con mèo đang nhìn con chuột của mình, tuy cũng là thưởng thức, nhưng thật là tàn bạo cực kỳ.

Mặt trăng sáng rực ngoài dãy núi lại càng lên cao nữa, trăng sáng, trăng tròn, cô bước lại chỗ của y.

Mang một chiếc mặt nạ thật nguy bí thật khủng bố màu xanh biếc, lúc còn mặc chiếc trường bào màu xanh không để lộ ra đường nét gì, mỗi động tác của cô đã đẹp đẽ như một đóa hoa đang nở.

Hiện tại cô hoàn toàn lộ thể.

Cô đi, hai bắp đùi thon dài rắn chắc tròn lẳn của cô được cái eo lưng mềm mại nhỏ nhắn đưa đẩy làm thành cái động tác, nếu không chính mắt nhìn thấy, thì dù bạn có nằm mộng một giấc mộng hoang đường mỹ lệ nhất trong đời, cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Dù có cầu cho có một giấc mộng như vậy, không những vậy còn cầu bao nhiêu lần ở miếu thờ thần mình tín phụng nhất, cũng chẳng mộng tới được.

Bởi vì ngay cả vị thần cũng chưa hề gặp qua một cặp đùi nào như vậy.

Một cặp đùi thật dài, thật dài, thật dài. Thật tròn lẳn rắn chắc, đường nét thật tuyệt vời, làn da thật sáng ngời, và thật dài.

... Nếu bạn chưa từng chính mắt thấy qua, vĩnh viễn bạn sẽ không thể nào tưởng tượng ra được làm sao cặp đùi dài như vậy sẽ làm người khác bị mê hoặc chấn động đến mức như vậy.

Nhất là cặp đùi ấy lại ở cùng với cái eo lưng thon nhỏ đó.

Mái tóc của cô cũng rất dài.

Hiện tại không có gió, nhưng mái tóc dài của cô hình như đang bay trong gió.

Bởi vì thân hình cô chuyển động, chính là một tiết điệu của gió.

Tiết điệu của gió là tự nhiên.

Cô cử động cũng không có gì là cố ý điệu bộ.

... Nếu không phải là một cô gái cao như vậy, nếu cô không có cái eo lưng thon nhỏ như vậy, cặp đùi dài như vậy, thì dù bạn có giết cô ta, cô ta cũng làm không ra được cái tiết điệu chuyển động tự nhiên như vậy.

Trên thế giới này, rất nhiều chuyện đều như vậy, ông trời đối với người ta, không hề tuyệt đối là phải công bình.

Mắt của cô như thúy miêu thạch, tuy màu xanh biếc, nhưng bình thời bởi vì các thứ ánh sáng chiếu xuyên qua, thành ra có cái dáng biến ảo thần bí không thể hình dung được.

Gương mặt cô trắng như bạch ngọc, nét mặt sâu mà rõ rệt, trông giống như những bức tượng của các nhà đại điêu khắc.

Cái chỗ trọng yếu nhất vẫn là cái khí chất của người cô, một thứ khí chất lạnh lùng muốn chết người.

Lúc này sau cơn choáng váng đó, cô đã hồi phục lại cái khí chất thường có, không những lãnh mạn, mà còn lãnh bạo, không những lãnh bạo, mà còn lãnh đậm.

... Chết người nhất chính là cái thứ lãnh đậm đó, một thứ lãnh đậm không thiết tha không màng đến bất kỳ ai.

Cô đeo mặt nạ lên, mặc chiếc áo trường bào vào, bạn nhìn cô, tùy tiện cách nào, cô ta vẫn không để ý đến.

Cô hoàn toàn lỏa thể ra đó, bạn nhìn cô, cô vẫn chẳng màng gì cả, tùy tiện bạn muốn nhìn cách gì, từ đầu xuống chân, từ chân lên đến đầu, nhìn cô nhìn lên nhìn xuống hoài như vậy, cô đều chẳng màng.

Bởi vì cô vốn không xem bạn là con người. Trừ chính cô ra, ai nhìn cô cũng đều không quan hệ gì cả, bạn muốn nhìn, bạn cứ nhìn, bạn không thấy gì, thì cũng mặc bạn.

Bạn có thấy gì, bạn sẽ làm gì, bạn sẽ chết thôi.

Cái vị nhà sư khổ hạnh này tạm thời lúc này còn chưa chết.

Cái thế giới này có gì làm cho y có cảm giác được, đã không còn bao nhiêu, người làm cho y có cảm giác lại càng ít hơn, cho dù còn có một hai người, cũng nhất định không phải là người đàn bà mắt xanh chân dài eo thon này.

Y lấy cái vẻ khâm thưởng cực kỳ, cái ánh mắt lãnh bạo cực kỳ đó nhìn cô bước vào gian phòng đá.

Cô lại ngồi xuống.

Cô lại ngồi xuống với cái tư thế ưu mỹ in hệt lúc này cô đã ngồi, vào cái ghế thật rộng lớn kia.

Điều duy nhất không giống là, ngồi xuống lúc nãy là một con quỷ áo xanh, ngồi xuống bây giờ lại là một người đàn bà không người đàn ông nào kháng cự nổi.

... Cô không hề quên cặp đùi của mình dài bao nhiêu, cô cũng không muốn cho người khác quên.

Cô ngồi xuống, cặp đùi của cô đã xếp thành góc độ vô cùng kỳ diệu, vừa đúng để người ta thấy được đùi của cô dài chừng nào, cũng đủ để cho người khác thấy cặp đùi của cô từ mắt cá chân đến bắp chân, đến bắp đùi, đường nét rõ rệt làm sao, tuyệt diệu làm sao.

Đao có góc độ, đùi cũng vậy, đao quý, đùi đẹp, trắng cong, đều là vậy cả.

Nhà sư khổ hạnh không thấy.

Có lúc tâm y có đao, mắt lại không có, có lúc mắt y có màu có sắc, tâm y lại không.

Vì vậy mà con người y ít ai nhìn thấy, người nào chuyện gì đều không thấy được. Dù có thấy đó, cũng chẳng thấy gì cả,... những chuyện gì nên thấy, y đều thấy cả, mà lại như không thấy, hạng người đó là trí giả.

... Ngay cả những chuyện không nên thấy, y cũng thấy được mà lại như không thấy, hạng người đó là gian hùng.

Bởi vì cái sau còn khó hơn cái trước.

Y bỗng vỗ tay lên.

Thậm chí lúc y đang vỗ tay, chẳng ai thấy được bàn tay của y, dù là người đứng đối diện với y, tối đa cũng chỉ thấy bàn tay y đang cử động, nghe tiếng y đang vỗ tay thế thôi.

Y thường thường để cho bạn đứng trước mặt nhìn y, y không hề che mặt, cũng không mang bao tay, nhưng ở một cái góc độ biến đổi giữa ánh sáng và bóng tối, bạn còn thậm chí không thấy được một chút da thịt gì trên người y.

—Cô hay thật.

Nhà sư khổ hạnh vỗ tay:

—Cô quả là người đàn bà đáng được cho ta hâm mộ.

—Đa tạ.

—Lúc ta còn chưa gặp cô, ta đã có nghe nói quý quốc có một vị tên là Lang Lai Cách Cách.

—Sao ?

Cô gái dài dài nhoẻn miệng cười:

—Không lẽ ông cũng biết ý nghĩa của Lang Lai Cách Cách là sao ?

—Đại khái ta có biết chút ít.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Lang Lai, là một thứ ngụ ngôn lưu truyền chung quanh vùng phụ cận của quý quốc, là một thứ ngụ ngôn dạy người ta không được nói láo.

Y nói:

—Nhưng cái chuyện ngụ ngôn này, đã truyền qua Trung thổ lâu lắm rồi.

—Tôi biết.

—Cách Cách, ở một dãy vùng gần biên cương Trung thổ, được dùng như một cách tôn xưng, cái ý nghĩa của nó, chính là công chúa.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Chỉ bất quá, Lang Lai Cách Cách, còn có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

—Ông nói nó có nghĩa gì ?

—Trong ngôn ngữ của các nước bên Tây phương, Lang Lai Cách Cách, có nghĩa là chân dài.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Lang Lai Cách Cách, chính là một vị công chúa chân dài xinh đẹp rất biết nói láo.

Công chúa chân dài bật cười lên:

—Ông biết chuyện cũng không ít tí nào cả.

—Trong hoàng cung của quý quốc, có một cái rương đựng tờ ô kim đã bị thất tung, bao nhiêu năm nay không nghe tin tức.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Khổng Tước vương triều ở Ba Tư cũng vì đó mà cơ hồ muốn sụp đổ.

—Đấy là chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

—Có điều, mới gần đây vụ án đó lại được đem ra lại, vì vậy thái quân vương triều vừa mới tiếp nhiệm phải sai một tay cao thủ trong quý tộc võ công cao cường thông minh nhất, tới Trung thổ truy tầm cái thứ đồ bị thất lạc đó.

—Ông đang nói cái vị cao thủ đó, chính là Lang Lai Cách Cách ?

—Đúng vậy.

—Ông cho là Lang Lai Cách Cách là tôi ?

—Đúng vậy.

Cái vị cô nương dài dãi xinh đẹp này bật cười lên.

Cô xem ra đúng quả thật là một vị công chúa, một người đàn bà hảo thân ngồi trước mặt một người đàn ông, còn có thể bảo trì được phong tư ưu nhã như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

... Chỉ có hai loại đàn bà có thể làm được chuyện đó.

... Một kỹ nữ chân chính và một vị công chúa chân chính.

Cô đổi sang một tư thế ưu nhã khác, xoay mặt lại đối diện với nhà sư khổ hạnh hình như không có chuyện gì không biết này.

Tuy cô vẫn còn hoàn toàn lỏa thể, nhưng hình như cô có vẻ đã mặc vào một bộ đồ công chúa vô hình vào rồi.

Cũng giống như cái áo mới mà gã lưu manh đã may cho nhà vua, trong câu chuyện ngụ ngôn ở Tây phương, chỉ có những tay trí giả và gian hùng chân chính mới có thể thấy được.

... Một người mặc một chiếc áo mới vào, dáng điệu ắt hẳn sẽ có chút thay đổi, cho dù y không hề mặc một chiếc áo mới, nhưng dáng điệu y đã thay đổi rồi, thì tâm tình và thái độ cách xử lý của y cũng đâu có gì phân biệt với chuyện y thật sự đang mặc chiếc áo mới.

Thậm chí ngay cả âm điệu lúc cô nói cũng đều thay đổi hẳn, biến thành ra lãnh đạm và ưu nhã, cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

—Ông còn biết gì nữa ?

—Cô từ Ba Tư lại, đem theo hàng vạn thứ châu báu và chính cô lại.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Cô đem theo bao nhiêu thứ trân châu phỉ thúy bảo ngọc san hô mã não kim cương thạch, tất cả tuy đều trị giá liền thành, nhưng trân quý nhất dĩ nhiên vẫn chính là cô.

—Thật sao ?

—Ta biết ở tây phương vùng cực tây, có một vị đại đế, thậm chí còn không

tiếc đem cả một quốc gia lại đổi lấy cô.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Nhưng thái quân của cô chẳng thèm suy nghĩ gì, lập tức từ chối thẳng.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Nhưng lần này, ông ta lại ra lệnh cho cô, đừng tiếc hy sinh thân mình, mà phải đạt cho được mục đích.

Cô đang ngồi lắng nghe, đến lúc đó mới hỏi:

—Mục đích gì ?

—Ông ta muốn cô làm ba chuyện.

—Ba chuyện gì ?

—Đem về tơ ô kim, giết tên tiểu quỷ áo đỏ, dò tin Sở Lưu Hương sống chết ra sao.

Cái vị cô nương vừa xinh đẹp vừa biết nói dối vừa có cặp đùi dài thật dài kia lại biến qua một tư thế khác, tuy cũng ưu nhã cao quý như cũ, nhưng đã có vẻ không được thoải mái gì cho lắm nữa.

—Sở Lưu Hương ?

Cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

—Ông đang nói Sở Lưu Hương nào ?

—Cô nghĩ thế nào ?

Nhà sư khổ hạnh hỏi ngược lại:

—Khắp thiên hạ này, còn có bao nhiêu Sở Lưu Hương ?

Không phải là câu hỏi, câu hỏi đó vốn không cần phải trả lời.

... Có những người vĩnh viễn là có một không hai, từ ngàn năm trở lại, tuy không bao nhiêu người, Sở Lưu Hương là một trong những người đó không nghi ngờ gì cả.

Cô lại hỏi nhà sư khổ hạnh:

—Sao ông lại nghĩ là chuyện này tôi lại đây có quan hệ đến Sở Lưu Hương ?

—Bởi vì ta biết, Ba Tư có vị thái quân, bình sinh chỉ có hai thứ sở thích, một là rượu, một là khinh công.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Nhất là đối với khinh công, ông ta mê mệt muốn chết luôn.

—Khinh công quả là thứ làm người ta mê mệt vì nó.

Cô nói:

—Tôi biết có rất nhiều người lúc còn nhỏ đã chết mê chết mệt vì nó, thậm chí nằm mơ lúc nào cũng thấy mình đã biết khinh công, bay qua núi này sông nọ, bay qua mái nhà như chim én.

—Én và bướm không bay qua được núi non.

—Nhưng trong giấc mộng, chúng đều bay qua được.

Cô buồn buồn nói:

—Thế giới trong mộng, vĩnh viễn là một thế giới riêng biệt, cái điểm đó chỉ e rằng ông không bao giờ hiểu được.

Cái điểm đó chắc chắn là không còn nghi ngờ gì cả.

... Nếu một người đã hoàn toàn bị chìm đắm trong quyền lực và thù hận, làm sao có thể kỳ vọng được y sẽ nằm mộng ?

Mộng tưởng tuyệt không phải là mộng, hai thứ đó có một chỗ khác nhau đáng để cho người ta bỏ thì giờ ra suy nghĩ.

—Một người đối với khinh công mê mệt như vậy, người y sẽ bội phục nhất phải là ai bây giờ ?

Câu hỏi đó chỉ có một cách trả lời:

—Đối với một người mê mệt về khinh công, người y bội phục nhất dĩ nhiên phải là tay đệ nhất khinh công trong thiên hạ.

Người luyện chưởng, không hẳn sẽ nhất định bội phục một tay chưởng lừng danh đệ nhất thiên hạ, người luyện sức, nhất định sẽ không bội phục tay thiên hạ đệ nhất lực sĩ.

Nhưng khinh công lại không giống vậy.

Khinh công là một thứ lực lượng vô cùng ưu nhã mà có văn hóa, không những vậy còn rất lãng mạn.

Thậm chí còn lãng mạn hơn cả kiếm.

... Kiếm có vẻ cổ điển hơn, quý tộc hơn, nhưng khinh công, nhất định là lãng mạn hơn.

—Đương kim thiên hạ, ai là người khinh công cao nhất ?

Câu hỏi đó cũng chỉ có một cách trả lời, ở trong thời đại này, người được vũ lâm thiên hạ công nhận là đệ nhất khinh công, đại khái chỉ có một người.

Khinh công của người này, cơ hồ đã được tuyên nhiễm thành một thứ thần thoại, thậm chí, có người còn nói rằng, y đã từng ngự gió bay qua sa mạc.

Dĩ nhiên tên của người này là Sở Lưu Hương.

—Về mặt uống rượu, Hương Soái cũng là một chuyên gia.

—Dĩ nhiên là vậy.

—Không những y giỏi phẩm bình rượu, tửu lượng của y hải nội hải ngoại đại khái không có ai sánh được bằng.

—Chuyện đó cũng chưa biết.

Cách Cách Chân Dài hững hờ nói:

—Tửu lượng của một người cao đến đâu, lấy miệng nói cũng chẳng được gì, nhất định phải uống cho đến lúc trắng đen mới nói được.

—Đó là chuyện nhất định !

Giọng nói của nhà sư khổ hạnh đơm đầy một nụ cười:

—Ta cũng có nghe qua, tửu lượng của Lang Lai Cách Cách tùy thời tùy lúc đều có thể đổ say liền mười tay vũ sĩ Ba Tư.

—Một người với mười người thì giả.

Cô nói:

—Một người chọi sáu người thì cũng còn chưa bại trận bao giờ.

—Nếu vậy Sở Lưu Hương thì sao ?

—Chưa uống qua, làm sao biết.

Cách Cách Chân Dài nói:

—Chỉ bất quá, nếu có người nói Hương Soái có thể làm tôi say được, tôi cũng chẳng tin.

Cô bỗng đổi giọng:

—Nhưng tôi cũng tin rằng tửu lượng của ông ta nhất định là rất cao.

—Ta cũng tin vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Rượu, khinh công, đàn bà, ba chuyện đó, nếu Sở Lưu Hương tự nhận

mình là đệ nhị, chẳng còn ai dám nhận mình là đệ nhất.

Lang Lai Cách Cách tuy không thừa nhận, cô cũng không phủ nhận, bởi vì đây là điều trong giang hồ ai ai cũng công nhận.

—Vì vậy mà cái vị thái quân của các người, người mà ông ta cả đời muốn được kết giao, chính là Sở Lưu Hương.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Ông ta dùng đủ mọi cách, chỉ để mời cho được Hương Soái lại Ba Tư làm khách một vài bữa.

—Sau này Hương Soái quả có lại, không những vậy còn kết thành bạn bè rất thân với thái quân.

—Chính vì bọn họ là bạn rất thân với nhau, vì vậy mới vô cùng quan tâm với nhau.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Do đó, giang hồ phao đồn Sở Lưu Hương chết rồi, thái quân mới sai cô lại đây, tìm hiểu cái tin sống chết ấy ra sao.

—Đúng là như vậy.

Lang Lai Cách Cách nói:

—Cho dù ở trong nước chúng tôi, cũng có rất nhiều người nghĩ rằng Sở Lưu Hương vĩnh viễn không bao giờ chết, dù y có chết thật nằm trong quan tài, mọi người cũng cho rằng người chết trong quan tài nhất định không phải là Sở Lưu Hương.

Cô còn nói:

—Mọi người thậm chí còn ráng cưỡng bách mình tin vậy.

... Sở Lưu Hương dù có chết rồi, cũng sẽ sống lại, tùy thời tùy lúc đều có thể sống lại.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận điểm đó.

—Chỉ bất quá trên đời này còn chưa có ai chứng minh được Sở Lưu Hương đã chết hay chưa, lại càng chưa có ai chứng minh được y chết rồi có thật là sống lại được hay không.

Y nói:

—Vì vậy, thái quân của các người mới sai cô lại đây để chứng thực điều đó.

Cách Cách Chân Dài cũng thừa nhận điểm đó:

—Thái quân quả thật rất quan tâm đến ông ta.

—Vì vậy cô mới lại đây tìm ta.

—Tại sao ?

—Bởi vì cô biết ta cũng rất quan tâm đến chuyện Sở Lưu Hương sống hay chết, và ta cũng có một chút liên quan rất thú vị với gã tiểu quỷ cắt đầu kia.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Cái điểm trọng yếu nhất là, cô biết, chỉ cần cô là bạn bè của ta, chỉ cần lại địa khu của ta, ta sẽ nhất định không để cho bất kỳ ai xâm phạm đến cô.

—Tôi thừa nhận ông nói rất đúng.

Cách Cách Chân Dài nói:

—Nhưng tôi là người mới từ Ba Tư lại, làm sao tôi biết được bao nhiêu đó chuyện ?

—Bởi vì cô có một người liên lạc.

—Người liên lạc ?

Cách Cách Chân Dài hình như hoàn toàn không hiểu ba chữ đó nghĩa là gì.

—Người liên lạc là người thế nào ?

—Người liên lạc có nghĩa là nói người đó ở Trung thổ đã có một liên lạc rất trọng yếu, trong giang hồ địa vị cũng rất quan trọng, nhưng trong bóng tối, y có một liên hệ thần bí ám muội với một quốc gia khác.

Cách Cách Chân Dài chớp chớp mắt, làm như không hiểu.

... Mắt của cô vô cùng trong suốt, vô cùng tuyệt đẹp, không những vậy màu sắc còn gần giống như phỉ thúy, rất là trân kỳ mà cao quý.

... Nhưng một người đàn bà có thân hình như cô, cặp đùi dài như cô, còn ai đi chú ý đến cặp mắt của cô ?

Nhà sư khổ hạnh lại giải thích.

... Hình như y thật tình tin rằng cô không hiểu, vì vậy y lại giải thích, đợi cho đến khi nào cô hiểu rồi mới ngừng, nhưng lại có vẻ như y vốn không sợ đợi chờ gì cả, bởi vì thời gian đã là sở hữu của y.

Chỉ có kẻ thắng mới làm chủ được thời gian, đối với kẻ bại mà nói, thời gian vĩnh viễn là thứ độc tố trí mạng nhất.

—Cô thông đồng với một người liên lạc phi thường trọng yếu, cô biết con người của ta rất có liên quan trọng yếu với ba chuyện cô muốn làm.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Cái điểm trọng yếu nhất, cũng chẳng phải là ta, mà là cái tổ chức của ta.

—Tổ chức ?

—Đúng vậy, tổ chức.

—Tổ chức gì ?

Cách Cách Chân Dài hỏi:

—Hai chữ tổ chức rốt cuộc có nghĩa gì vậy ?

Nhà sư khổ hạnh nhìn cô chăm chú một hồi, rồi bỗng lấy một cuộn giấy từ trong một chỗ bí mật dưới bàn ra.

Một cuộn giấy màu phấn hồng.

Cuộn giấy này có tài liệu về ba người, ba người đàn bà, thân bí như nhau, đẹp như nhau, có quan hệ vô cùng mật thiết như nhau với chiến dịch lần này.

Người đầu tiên chính là...

Tên họ là Lang Cách Ty.

Biệt hiệu là Lang Lai Cách Cách.

Nữ, hai mươi lăm tuổi, lai người Ba Tư, chưa có chồng.

Cha: Lang Ba, thương gia Ba Tư, qua lại ty lộ buôn bán, vào quan ba mươi năm sau giàu có vô cùng, nghe nói có năm buôn bán lời đến hai ngàn bảy trăm lượng vàng.

(Chú: Món vàng này, đến nay không biết ở đâu, cũng không thấy ra khỏi Trung thổ bao giờ.)

Mẹ: Hoa Phụng Lai, người Tô Châu, danh kỹ ở Giang Nam, thân hình rất cao, tinh thâm nội công, nổi danh «Bạch Bối Yêu Đái».

(Chú: Bạch Bối Yêu Đái, ý nói là toàn thân bà ta mềm mại như không có xương, có thể giống như giải thoát lưng, quân chung quanh người mình)...

Người viết tài liệu này, đối với cách dùng văn tuy không lấy gì làm cao minh, nhưng có một cái thú vị riêng, có thể làm đàn ông đọc mỉm cười trong bụng.

Nhưng nhìn ánh mắt của vị cô nương chân dài kia, lại là một chuyện khác.

Gương mặt cô đã xanh lè ra, nhưng cô vẫn còn muốn đọc tiếp.

Lang Cách Ty lúc lên ba tuổi bèn được cha đem về lại Ba Tư.

Lang Ba về nước rồi, dâng lên đồ trân bảo ngoạn vật ở Trung thổ, bảy mươi hai thứ, được thái quân sủng, ra vào cung đình, Lang Cách Ty mười một tuổi, làm nghĩa nữ dưới gối của ái phi của thái quân Ba Tư.

Cùng năm đó, Hoa Sơn kiếm phái của Trung thổ do vấn đề tranh chấp môn hộ đánh nhau một trận đẫm máu, Thanh Cô là một trong ba tay đại cao thủ phần hặn quá bỏ môn phái, đem nữ đồ bốn người qua Ba Tư, cũng được ái phi của thái quân lấy lễ mời lại, vào trong cung làm nữ quan.

Cùng năm đó, Lang Cách Ty bái Thanh Cô làm thầy, tập luyện kiếm pháp Hoa Sơn, bởi tay chân dài, phản ứng cực nhanh, vì vậy học kiếm lại càng tiến triển.

(Chú: Lang Cách Ty trưởng thành rất sớm, không giống con gái xứ Trung thổ.)

Cô gái chân dài đỏ mặt lên.

Cô không sợ lỏa thể đối diện với người đàn ông nào, bởi vì cô vốn chẳng màng gì đến họ.

Nhưng cô phát giác ra đời tư của mình bị người ta biết nhiều như vậy, cô phải màng tới.

Thậm chí cô còn nghi ngờ, lúc mình đang đối diện với tấm gương, làm những thứ động tác đó, gã đàn ông này có biết rõ ràng không, mà cô thì ngay cả gương mặt người đàn ông này ra sao, cô còn chưa thấy, thậm chí ngay cả bàn tay cũng chẳng thấy.

... Ánh mắt của nhà sư khổ hạnh, có lúc lại giống như một tấm gương.

Vạch đời tư người khác ra là một chuyện ai ai cũng thù hận, đại khái chuyện đó ai ai cũng hiểu rõ ràng.

Người chuyên môn dùng thủ đoạn vạch đời tư người khác ra để mong đạt được mục đích của mình, là hạng người ai ai cũng chán ghét nguyên rủa, mọi người ai ai cũng hiểu được điều đó.

Trong lòng Lang Cách Ty tuy đang tràn đầy thống khổ và nhục nhã, nhưng cô vẫn cứ đọc tiếp.

Tuy tài liệu liên quan đến cô tới đây đã chấm dứt, cô còn muốn đọc tiếp.

Bởi vì nhà sư khổ hạnh nói cho cô biết:

—Những tài liệu phía dưới, nói về hai người khác, có lẽ cô không muốn đọc tiếp, bởi vì cô không quen biết với họ, cô cũng chưa nghe qua tên họ bao giờ.

Y nói:

—Nhất định cô sẽ cảm thấy, cô và hai người đó, hoàn toàn không có tý liên quan gì với nhau.

Sự thật cũng đúng là vậy.

—Nhưng cô nhất định phải xem tiếp.

Nhà sư khổ hạnh nói cho cô biết:

—Bởi vì hai người đàn bà cô hoàn toàn không quen biết đó, thật ra lại có liên hệ với cô.

Thậm chí y còn cưỡng điệu:

—Ta có thể bảo đảm, cô sẽ vĩnh viễn không thể nào ngờ được cô có liên hệ mật thiết với bọn họ đến đâu.

Vì vậy Lang Cách Ty nhất định phải đọc tiếp, cô đọc qua cái tên đầu tiên, cái tên cô chưa hề thấy lần nào.

Người này họ Tô, tên là Tô Bội Dung.

Nhà sư khổ hạnh quả thật không hề gạt cô, bởi vì quả thật cô không thể ngờ tới người đàn bà có tên là Tô Bội Dung này, lại là...

Họ tên: Tô Bội Dung.

Biệt hiệu: Tô Tô.

Nữ, hai mươi ba tuổi.

Cha: Tô Thành, vừa có tên là Vĩnh Thành, vừa có tên là Vô Khi, vừa có tên là Bất Biến, vừa có tên là Nhất Tín, giang hồ gọi y là «Ngật Khuy Tự Thị Trạm Tiện Nghi», Tô Ngật Khuy.

(Chú: vừa thành thực, vừa thủ tín, vừa chịu thiệt thòi, có phải là một người tốt không nhỉ? Cái người này, quả là quá tốt)...

Cái điểm này thật ra không cần phải chú giải rõ ràng, bởi vì cái vị Tô tiên sinh này, bình sinh không hề bị thiệt thòi lần nào, chính là cái ý nghĩa của câu «Ngật Khuy Tự Thị Trạm Tiện Nghi» (thiệt thòi chính là chiếm tiện nghi), chỉ bất quá là nói rằng, người khác mà đụng phải y là nhất định sẽ chịu thiệt thòi, người

khác thì chịu thiệt thòi, còn chiếm tiện nghi chính là y.

Trong đời của Tô tiên sinh, đi hết nam bắc, người biết y cũng không biết là bao nhiêu, có thể không bị y chiếm tiện nghi, e rằng ngay cả một người cũng không có.

Một người như vậy, đàn bà bị y gạt vào tay dĩ nhiên là cũng không ít, nhưng người sinh cho y đứa con gái tên là Tô Bội Dung, lại là một người đàn bà đặc biệt nhất.

Bởi vì cái vị nữ sĩ này, cũng giống hệt như y, cũng làm nghề gạt gẫm, đàn ông bị bà ta gạt, nhất định không thể nói là ít hơn y.

Tên của vị nữ sĩ này, lại chính là Hoa Phụng Lai, phía dưới tài liệu ký tải, đều giống với bên trên.

Lang Cách Ty rốt cuộc đã hiểu ra tại sao nhà sư khổ hạnh nhất định muốn cô đọc tiếp phần tài liệu phía sau.

... Người đàn bà vốn hình như chẳng có tý liên hệ gì đến cô, lại là chị em đồng mẹ khác cha với cô.

Còn người đàn bà nữa lại có liên hệ gì đến cô ?

Lang Cách Ty không phải là kẻ ngu, tuy tứ chi cô rất phát đạt, đầu óc cô không chậm tý nào, phản ứng của cô thông thường đều nhanh hơn người khác chút đỉnh, dĩ nhiên cô đã tưởng tượng tới được, người đàn bà thứ ba trong cuộn giấy này có liên hệ gì đến cô.

Quả nhiên cô nghĩ không sai tý nào, người đàn bà thứ ba quả nhiên là:

Họ tên: Lý Lam Tụ.

Biệt hiệu: Tụ Tụ.

Nữ, hai mươi mốt tuổi.

Cha: Lý Lam Sam, mười ba tuổi đậu tú tài, mười sáu tuổi đỗ cử nhân, «Lam Sam tài tử» nổi danh học lâm, nhưng lại vô duyên với tiền sĩ, nhưng vừa đến năm mười chín tuổi đã là tay danh kiếm đệ nhất trong các đệ tử tục gia mới lên của phái Vũ Đương, «Lam Sam kiếm khách, Kiếm nhu Nam Sơn, Thái Cúc đông ly, du nhiên nhi kiến». Lấy thứ kiếm pháp du du nhiên đó, trong một năm đã thắng luôn mười chín trận.

(Chú: Có điều cái vị tài tử kiếm khách văn vũ song toàn này lại chết quá sớm, chính vào lúc thanh danh của y đã đạt đến đỉnh phong năm đó, y bèn chết

đi.) Năm đó cũng chính là năm y lấy vợ sinh đứa con gái, con gái của y còn đang nằm trong nôi, y đã chết dưới lưỡi kiếm của Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Năm đó, y mới có hai mươi tuổi.

Năm đó, cũng chính là lúc thanh danh của y và Sở Lưu Hương đang bắt đầu được giang hồ chú ý.

Năm đó, Sở Lưu Hương mới mười mấy tuổi, Tô Dung Dung, Tống Diễm Nhi, Lý Hồng Tụ cũng chỉ mới là thiếu nữ.

Năm đó, lúc nguyên đán, Hồ Thiết Hoa đang thi uống rượu với người ta, đã có thể một hơi uống tới hai mươi tám thăng hoàng tửu.

Năm đó, người bạn nữa của Sở Lưu Hương là Cơ Bằng Nhạn, đã kiếm được một trăm vạn lượng đầu tiên trong đời y.

... Không phải là đồng là thiết, mà là bạc, bạc ròng trắng ngần.

... Năm đó dĩ nhiên cũng là năm Lý Lam Tụ ra đời, mẹ cô dĩ nhiên chính là:

Mẹ: Hoa Phụng Lai, người Tô Châu, danh kỹ Giang Nam...

Lang Cách Ty chẳng cần phải đọc thêm, tài liệu phía sau, cô chẳng cần phải đọc cũng có thể suy đoán ra được.

Lý Lam Tụ vốn là người hoàn toàn không một chút liên hệ gì đến cô dĩ nhiên cũng là chị em cùng mẹ khác cha với cô.

... Cô bỗng cảm thấy thật buồn cười, không những vậy, cô còn bật cười lên, cười cơ hồ muốn khóc cả lên.

Nhà sư khổ hạnh này giờ vẫn đang chăm chú nhìn cô, đợi cô cười xong rồi, mới hững hờ nói:

—Lệnh đường là một người đàn bà thật đặc biệt, những người đàn ông bà ta biết cũng rất đặc biệt, có thể làm bà ta sinh con cho, dĩ nhiên phải là đặc biệt lắm.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Vì vậy ba chị em của cô, không những kế thừa được cái thông minh và xinh đẹp của bà ta, ít nhiều cũng kế thừa được một chút cá tính của phụ thân nữa.

Y nói giọng rất ôn hòa, không có chút gì là giấu cợt, nhưng lại làm cho một người thông minh nghe khó chịu chết đi được.

Lang Cách Ty đã có cảm giác đó, bởi vì cô biết những điều y sẽ nói ra đây đều là lời nói thật.

Mà lời nói thật vẫn thường thường tổn thương hơn lời nói dối.

—Dĩ nhiên cô biết Tô Tô là một trong hai người mà ta đã đặc biệt phái lại chiếu cố cho Mộ Dung công tử.

Nhà sư khổ hạnh nói.

—Đúng vậy.

Lang Cách Ty thừa nhận:

—Tôi biết.

—Vậy thì, tôi nghĩ chắc cô nhất định cũng biết, cô ta là người đã giết Liễu Minh Thu.

—Đúng vậy.

—Liễu Minh Thu tung hoành giang hồ, trăm trận gian khổ, vào sống ra chết, kinh nghiệm đã đến mức lão luyện, tại sao lại bỏ thân dưới tay một đứa con nít ?

Nhà sư khổ hạnh hỏi.

—Bởi vì y hoàn toàn không đề phòng đến cô ta.

Nhà sư khổ hạnh lập tức lại hỏi:

—Nếu cô ta đã có ý giết y, hạng người như Liễu Minh Thu làm sao lại không nhìn ra được ?

Lang Cách Ty trầm ngâm, bởi vì cô biết câu trả lời của nhà sư khổ hạnh.

—Tô Tô có khả năng làm cho Liễu Minh Thu hoàn toàn không đề phòng đến cô, chỉ vì cô có cái cá tính của cha cô.

... Cái cá tính của một gã bịp bợm có thể làm cho người khác bị gạt lúc nào mà không hay.

—Cô có thể tưởng tượng được, Tô Thành ngoài mặt xem ra nhất định là một người vừa thành thực vừa chất phác vừa lại chịu thiệt thòi, không những vậy còn hay bị người khác ăn hiếp áp bức.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Tô Tô dĩ nhiên cũng giống như vậy.

... Đúng vậy, Tô Tô xem ra có vẻ không những vừa ngoan vừa ôn nhu, mà còn thành thực biết nghe lời, mình kêu cô ta làm gì, cô làm như vậy, chỉ bất quá trong lòng cô đang nghĩ gì, chẳng ai hay biết, không những vậy, bất kể trong lòng cô đang nghĩ gì, cô đều làm được cả.

—Những người có cái cá tính đó không nhiều.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Hạng người đó, lúc muốn giết ai, sẽ chẳng có chút ngần ngại gì, giết rồi có thể sẽ vì người đó mà rơi lệ.

Nhà sư khổ hạnh nhàn nhã nói:

—Chính vì ta thấy được cái cá tính đó, mà Liễu tiên sinh mới phải chết.

Lúc y nói câu đó, thái độ của y thậm chí còn lộ ra cái vẻ đắc ý mà y chưa từng bao giờ để lộ ra.

Lang Cách Ty hiểu được điều đó.

Đặt được Liễu Minh Thu vào chỗ chết, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, thấy được cái cá tính của Tô Tô, lại càng không phải là chuyện dễ.

—Hoàn cảnh của Tụ Tụ, đại khái cũng giống giống vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Cô ta dĩ nhiên cũng có một cá tính không giống người thường.

—Cái cá tính của cô ta, dĩ nhiên cũng bị ông lợi dụng được, vì vậy ông mới nghĩ đến cô ta.

—Đúng vậy.

—Cá tính của Tô Tô là gặt gẫm, còn cá tính của Tụ Tụ là gì ?

Lang Cách Ty hỏi:

—Chiến dịch lần này, cô ta có chỗ nào có giá trị ?

Nhà sư khổ hạnh trả lời cô câu hỏi đầu tiên:

—Cá tính của Tụ Tụ là «chết», cũng giống như cha của cô ta vậy, tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị chết, tùy thời tùy lúc đều có thể chết được.

—Có phải vì bọn họ vốn không sợ chết ?

—Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói.

Nhưng y lại lập tức giải thích lần nữa:

—Không sợ chết cũng không nhất định là tuyệt đối.

—Tôi không hiểu cái ý nghĩa trong câu ông nói.

—Cái nghĩa không sợ chết, có rất nhiều cách giải thích không giống nhau.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Chỉ bất quá ta chỉ cần nói hai cách là cũng đủ quá rồi.

Nếu Lang Cách Ty hỏi y:

—Hai cách gì ?

Câu hỏi ấy vốn không cần phải hỏi, cho dù cô đối với chuyện đó có hiếu kỳ đến đâu, cô cũng không cần phải hỏi.

Bởi vì cô không hỏi, đối phương cũng sẽ trả lời:

—Đa số chuyện trong thế giới này, chung quy có thể phân làm hai loại, chỉ bất quá cách phân loại có chỗ khác nhau thế thôi.

—Sao ?

—Cũng như nói là, người cũng có nhiều hạng. Cũng có người muốn phân ra làm sáu bảy tám hạng.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Nhưng nếu cô đem ra thật sự phân loại một cách nghiêm túc, người chỉ có hai hạng.

Y lại ráng cường điệu:

—Hạng thì tuy chỉ có hai, cách phân loại thì lại có rất nhiều.

—Cũng như nói là, cô có thể phân con người ra làm hai hạng, hạng xấu và hạng tốt, cũng có thể phân ra thành người chết người sống, đàn ông đàn bà, thông minh ngu ngốc.

—Bất kể cô dùng phương pháp nào để phân loại, cô đều có thể bao quát hết tất cả vào trong đó.

—Có những hạng người bình thời rất sợ chết, nhưng đến lúc thực sự sống chết đến nơi, phải làm một quyết định, thì thường thường lại có thể quên sống mà giữ tròn tiết nghĩa, thậm chí có thể vì người khác mà hy sinh chính mình.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Dĩ nhiên, đó là một trong những hạng «không sợ chết».

—Đúng vậy.

—Còn có một hạng người, vốn không hề sợ, vốn không coi sống chết ra gì cả, bởi vì họ vốn xem sống chết rất là nhẹ, chuyện trong thế gian, toàn bộ không

đáng cho họ để ý đến !

—Lý Lam Sam là hạng người như vậy ?

—Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Con gái của y cũng vậy.

—Chính vì cô ta có cá tính đó, mà cô ta mới dám theo Mộ Dung công tử nhảy vào ánh lửa như một con thiêu thân.

—Đại khái có thể nói là như vậy.

—Nhưng tôi không hiểu tại sao ông nhất định muốn cô ta đi theo Mộ Dung công tử, tại sao lại đi hao phí bao nhiêu đó sức người tài của mình cô ta ?

Lang Cách Ty hỏi:

—Trong chiến dịch này, cô ta có tác dụng gì ?

Nhà sư khổ hạnh trầm ngâm một hồi thật lâu, rồi nói từng tiếng một:

—Trong chiến dịch này, địa vị của cô ta không dưới Mộ Dung công tử.

Lang Cách Ty lộ vẻ rất kinh ngạc, cô vẫn cứ nghĩ Mộ Dung công tử là trung tâm hoạt động trong chiến dịch.

Ánh mắt đượm ba phần yêu ma nguy dị của nhà sư khổ hạnh lại biểu lộ ra ngoài.

—Cái điểm đó dĩ nhiên tuyệt đối là cơ mật, vì vậy mà ta phải chờ đến bây giờ mới nói cho cô biết.

Lang Cách Ty yên lặng chờ y nói tiếp, ngay cả hơi thở hầu như cũng muốn ngừng lại.

... Cái điểm cơ mật nhất ở chỗ nào nhỉ ?

—Dĩ nhiên là cô biết bên cạnh Sở Lưu Hương lúc nào cũng có ba cô con gái vô cùng thân cận với y, một người họ Lý, một người họ Tống, một người họ Tô.

—Dĩ nhiên là tôi biết.

Lang Cách Ty nói:

—Không biết đến ba người đó, e rằng trong thiên hạ không có mấy người.

Điều đó là sự thật.

Lý Hồng Tụ nghe nhiều nhớ dai, đối với các môn phái trong thiên hạ, cao

thủ và vũ công, biết rõ như trong lòng bàn tay, đối với sự tích và kinh nghiệm lịch lãm của bọn họ cũng nhớ rõ ràng vô cùng, nếu Hương Soái hỏi cô:

—Đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn là ai ? Giết người lần đầu tiên năm nào ? Người bị giết là ai ? Dùng chiêu thức gì ?

Lý Hồng Tụ ngay cả suy nghĩ cũng chẳng thêm suy nghĩ, cô đã trả lời ngay ra đó, thậm chí còn có thể nói hết ra người đó xuất thân thế gia nào, tính cách khuyết điểm ra sao. Thậm chí cô còn có thể nói được người đó trong ngày nào giờ nào, ở hoàn cảnh nào xuất thủ.

Không những cô ráng tự mình nhớ, cô còn bắt Sở Lưu Hương cũng nhớ.

... Giữa đêm khuya, dưới ánh đèn, thêm trầm vào lò hương cho Sở Lưu Hương, cô bắt y phải nhớ.

Trong chốn giang hồ, kẻ thù địch lúc nào cũng chung quanh, sát thủ tứ bề, nếu mình hiểu thêm được người nào, thì người đó sẽ giảm bớt đi sự uy hiếp mình phải chịu đựng.

... Nếu mình hiểu được hoàn toàn một người nào rồi, người đó có còn gì để uy hiếp mình được hay không ?

Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, câu ấy được truyền lại từ ngàn xưa đến giờ, cũng phải có cái đạo lý hay ho của nó.

Vì vậy mà cô nhất định bắt Sở Lưu Hương phải nhớ hoàn toàn trong đầu những sự tích, chiến tích của những người rất thành công, và những người đang thành công bỗng dưng bị thất bại.

Bởi vì tình cảm của cô đối với Sở Lưu Hương không giống người khác.

... Nếu chỉ bắt quá là tình cảm anh em, thì đó cũng là tình cảm không giống như người khác ! Nếu chỉ bắt quá là tình bạn bè, thì đó cũng là tình cảm không giống như người khác.

Vì vậy cô hy vọng Sở Lưu Hương vĩnh viễn là người chưa hề bại trận.

Dù có bại, cũng phải trong cái bại cầu cái thắng. Không bao giờ thỏa hiệp, vĩnh viễn không bao giờ nhượng một tấc một phân.

Làm được cho Sở Lưu Hương bao nhiêu đó chuyện, Lý Hồng Tụ dĩ nhiên phải là một người đàn bà cực kỳ thông minh.

Quan trọng nhất là, những chuyện cô làm cho Sở Lưu Hương, đều có một chỗ tương đồng.

... Không bị thất bại.

Chết được, thất bại không được.

—Mỗi người trong đời phải chết một lần, nhưng có những người có thể cả đời không bao giờ bại trận lần nào.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Lý Hồng Tụ muốn Sở Lưu Hương làm một người như vậy.

Sống mãi không làm được, nhưng bất bại có thể cầu được.

—Vì vậy cô cũng là người không sợ chết, lúc cô đang làm những chuyện đó cho Sở Lưu Hương, là cô đã có cái cá tính đó.

Lang Cách Ty trầm mặc một hồi thật lâu mới nói:

—Tôi hiểu.

Thật ra, cô chưa hiểu được hết rõ ràng.

... Lý Hồng Tụ, Lý Lam Tụ, giữa hai người đó phải chăng cũng có một sự liên hệ thần bí nào đó ? Liên hệ gì ? Lý Lam Sam là gì của Lý Hồng Tụ ?

Những cái tên đó dĩ nhiên không chừng chỉ bất quá là một chuyện xảo hợp, trên thế giới này có biết bao nhiêu người cùng tên cùng họ ?

... Nhưng trong những cá tính của bọn họ, tại sao cũng có một thứ cá tính tương tựa như vậy ?

—Bất kể ra làm sao, Lý Hồng Tụ là một người đàn bà vô cùng kiên cường dũng cảm, nếu Sở Lưu Hương phải xông vào chỗ chết, cô cũng nhất định sẽ xông vào theo.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Cho dù có biết là chết chắc cũng xông vào.

—Đúng vậy.

Lang Cách Ty nói:

—Tôi cũng tin rằng cô ta sẽ làm như vậy.

Ánh mắt cô hướng về phương trời xa xa, trong ánh mắt đó hình như có một người.

Người này không phải là Lý Hồng Tụ, mà là một người đàn bà áo trắng đang đứng cô đơn một mình bên chiếc kiệu nhỏ.

Cô rất muốn đi thẳng vào chính giữa vấn đề, muốn hỏi thẳng nhà sư khổ hạnh !

—Lý Lam Tự trong chiến dịch này có tác dụng gì ? Cô có liên hệ gì với Lý Hồng Tự ?

Cô còn chưa mở miệng, nhà sư khổ hạnh đã đổi đề tài câu chuyện qua Tống Diễm Nhi.

Tống Diễm Nhi là một cô bé cũng rất tuyệt, mới xem ra cô có vẻ ngu ngu sao đó; chuyện gì cũng không màng không để ý, chuyện gì cũng không để vào lòng, không những vậy còn rất dễ thỏa mãn, có lúc cô cũng hy vọng ngày sinh nhật của mình sẽ có một vị vương tử nào đó lại tặng cho mình một tòa thành trì.

Nhưng nếu quả có người một ngày nào đó lại đưa cho cô một tấm bản đồ vẽ tòa thành trì đó, cô đã quá sung sướng rồi. Tri túc sẽ vui mãi, bởi vậy, ngày nào cô cũng sung sướng sống qua ngày đó, cười ngọt ngào, cười ngọt ngào với bạn. Chỉ với bạn, không với người nào khác.

... Nếu bên mình bạn có một cô con gái như vậy, bạn thử nói xem, bạn có sung sướng hay không ?

Không những vậy, cô còn biết nấu ăn.

Cô là người Ngũ Dương Thành, Dương Thành tức là Quảng Châu, «ăn ở Quảng Châu», ai ai cũng biết.

Vì vậy cô cũng thích ăn, không những vậy, còn thích người khác ăn đồ do cô nấu.

... Người ham ăn đều như vậy.

Vì vậy cô nhất định phải nấu ăn, không những vậy, còn nấu rất ngon, ngay cả Sở Lưu Hương là người ham ăn kén chọn như vậy, đối với các món ăn cô nấu trước giờ y chưa phàn nàn qua lần nào.

Thậm chí y còn nói với bạn bè nghe, ngay cả lúc Vô Hoa hòa thượng còn chưa chết, tự tay làm đồ chay, cũng không bì được với món La Hán Trai của Tống Diễm Nhi. Các tay danh trù trong thiên hạ, có mấy ai bì lại được với cô ?

... Muốn nắm lấy trái tim của đàn ông, cách nhanh nhất là đi qua dạ dày.

Đàn ông ai ai cũng tham ăn, nếu bên cạnh y có một người đàn bà như vậy, thì có lấy roi đuổi đi, y cũng chẳng chịu đi.

Cô bé này vẫn luôn luôn bên cạnh Sở Lưu Hương, ngày nào cũng vậy, giờ

nào phút nào cũng thế, nhưng cái vị Sở đại gia của chúng ta, ánh mắt hình như chưa từng nhìn thấy cô bao giờ.

Y chỉ thấy món ăn cô nấu, y không thấy người nấu ăn, thậm chí ngay cả cặp đùi thon dài rắn chắc sạm màu cổ đồng đó, y cũng chẳng thấy, quả thật là tức muốn chết người đi được.

Kỳ quái là, cái vị đại tiểu thư họ Tống chúng ta hình như chẳng có tý gì là phật lòng cả. Mỗi ngày cô vẫn đều vui vẻ vô cùng. Thậm chí còn sung sướng vui vẻ hơn Lý Hồng Tụ và Tô Dung Dung nhiều lắm.

Trong ba cô con gái đó, người không sung sướng chỉ e là Tô Dung Dung.

Có người nói, trong ba cô con gái, Tô Dung Dung là người đẹp nhất, có người nói người ôn nhu nhất cũng là cô, cũng có người nói, Sở Lưu Hương thích nhất là cô.

Những điều đó tôi đều không dám xác nhận. Tôi chỉ dám xác nhận là trong bọn họ, người không được sung sướng nhất là cô.

... Có phải là con gái càng thông minh càng xinh đẹp thì lại càng không vui vẻ ?

Tô Dung Dung vô cùng thông minh không nghi ngờ gì cả.

Cô phụ trách chuyện kế hoạch, cô làm cho Sở Lưu Hương một căn phòng bằng kính, kiếm cho Sở Lưu Hương vô số những chiếc mặt nạ da người chế tạo vô cùng tinh xảo, và vô số những đồ hóa trang dịch dung không đâu mua được.

Chính cô cũng rất tinh thông thuật dị dung, để Sở Lưu Hương có thể tùy thời tùy lúc hóa trang thành các loại gương mặt khác nhau mà qua lại trong chốn giang hồ.

«Thiên biến vạn hóa, du hốt lai khứ, kim tại Hà Tây, minh đáo Hà Bắc», cái lãng mạn và thần bí của Sở Lưu Hương, tạo thành cho y một thứ truyền kỳ suốt cuộc đời y đang sống.

Những thứ hình tượng đó, chính là do một tay cô làm ra.

Tô Dung Dung không những ôn nhu chiều chuộng, cô rất hiểu tính người.

Sinh hoạt hàng ngày của Sở Lưu Hương, ăn uống ngủ nghỉ, đều là do một tay cô lo liệu.

Hương Soái có thể nói là một người vô cùng độc lập, nhưng y cũng đã từng thú thật với bạn thân của mình:

—Tôi có thể không có gì cũng được, nhưng nếu không có Dung Dung, tôi thật không biết làm sao bây giờ.

Do đó có thể thấy tình cảm của y với cô, và y rất ỷ lại vào cô đến chừng nào, chỉ bất quá, cô vẫn còn chưa sung sướng.

Bởi vì cô biết, y vẫn chưa hoàn toàn thuộc về cô. Cái cô muốn là một người đàn ông hoàn toàn thuộc về cô.

Cô hoàn toàn thuộc về y, y cũng phải hoàn toàn thuộc về cô.

Dĩ nhiên y không thể là một hạng người như vậy.

Sở Lưu Hương thuộc về mọi người, y là một thần tượng để các thiếu niên nhiệt tình sùng bái, y là một người bạn các tay giang hồ hảo hán muốn kết giao, y là người tình của những người thiếu phụ ai oán trong phòng khuê, y là vương tử của các cô gái đang dậy thì, và cũng là người nữ tể lý tưởng nhất trong đầu các bà có con gái sắp lấy chồng.

Vì vậy Dung Dung không thể nào sung sướng được.

Vì vậy cô thường thường hay nghĩ ra vài «Xảo kế» để làm Sở Lưu Hương lên ruột, thậm chí còn không ngại để đối đầu của Sở Lưu Hương bắt trói đem đi.

Vì vậy trong giang hồ mới không thiếu kẻ cho rằng cô là người đàn bà hồ đồ, chuyện gì cũng xé nhỏ ra to.

... Một người đàn bà yêu muốn choáng váng, thì lúc nào cũng muốn dùng một chút âm mưu và thủ đoạn vật vãnh nào đó để gạt người đàn ông họ yêu, gạt chút thôi, giảo hoạt chút thôi, đe dọa chút thôi, và ngọt ngào gấp ba.

Chỉ bất quá cái cách cô dùng còn xảo diệu hơn đại đa số người đàn bà trên thế giới này chút đỉnh thế thôi.

Nhưng cô không làm cái chuyện dồn một người nào không oán không cừu gì với cô vào một rãnh mương nào đó chết dí.

Cô làm không được, cô không nỡ.

Cô không thể nào nhẫn tâm làm những chuyện mà Tô Tô tùy thời tùy lúc đều có thể làm được trong chớp mắt.

Nhưng từ một phương diện khác nhìn lại, giữa bọn họ có phải cũng có những điểm tương đồng trong đó ?

... Bọn họ có phải có cái cá tính, nửa vô tình nửa cố ý đi gạt gẫm người khác ?

Cái ghế ấy tuy rộng rãi vô cùng, chỉ tiếc là rộng, chưa chắc đã là thoải mái.

Một chiếc ghế làm bằng gỗ hay đá vừa lạnh vừa cứng, bất kể nó có rộng bao nhiêu lớn bao nhiêu, một người đàn bà khỏa thân ngồi trong đó đều sẽ không cảm thấy thoải mái.

Hiện tại, dáng điệu của Lang Cách Ty chẳng còn tý gì gọi là thoải mái nữa, thậm chí ngay cả một chút dáng điệu công chúa cũng không còn thấy đâu.

Thậm chí cô đã bắt đầu co hai bắp đùi dài thật dài của cô vào với nhau.

Nhà sư khổ hạnh này giờ vẫn quan sát cô rất kỹ càng, cũng giống như một đứa bé đang quan sát một con côn trùng rất hiếm có mà y vừa bắt được.

... Mắt y nhìn thấy là một tấm thân của người đàn bà có thể làm sôi động tình dục người đàn ông lên, nhưng trong mắt y hoàn toàn không có tình dục.

Bởi vì mắt y đang nhìn lúc này, không phải là tấm thân của cô, mà là tâm hồn của cô.

Cái tâm của cô dĩ nhiên đã bị y nhìn xuyên qua, cũng như dĩ nhiên là cô đã thấy xuyên qua được cái liên hệ thần bí mà đặc biệt giữa Tô Dung Dung và Tô Tô, Lý Hồng Tụ và Lý Tụ Tụ vậy, bởi vì giữa bọn họ, quả thật có một cá tính tương đồng.

Nhà sư khổ hạnh dĩ nhiên cũng biết rõ điểm đó, vì vậy y dùng một cách thật trực tiếp để nói cho cô biết:

—Lý Hồng Tụ và Tụ Tụ, cá tính như nhau, bọn họ đều có cái tính cách «khinh sinh trọng nghĩa».

Y giải thích:

—Không chừng bọn họ không trọng nghĩa, bởi vì đàn bà thường thường không có bao nhiêu nghĩa khí.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Một cô con gái với cô con gái mà có nghĩa khí nhiều quá, cô ta sẽ mất đi ái tình còn đâu.

... Nhà sư khổ hạnh này hiểu đàn bà như vậy, quả thật làm cho người ta giật nảy cả mình lên.

Một người nếu ngay cả cái chữ «trọng nghĩa» còn làm không được, muốn y «khinh sinh», dĩ nhiên là càng khó hơn.

Nhất là các cô con gái.

Trừ phi cô ta trời sinh ra là đã có cái cá tính vô cùng đặc biệt đó, cái cá tính không sợ chết.

—Đối với đàn bà mà nói, cái cá tính đó rất hiếm thấy, nhưng hai người bọn họ đều có.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Điều đó dĩ nhiên là vì giữa hai người với nhau, có một liên hệ vô cùng mật thiết mà đặc biệt.

Y nói:

—Cũng giống như giữa Tô Dung Dung và Tô Tô có một liên hệ đặc biệt mà thần bí vậy.

—Tôi hiểu.

Lang Cách Ty nói:

—Tôi rất hiểu cái liên hệ ông đang nói đó.

Lần này, câu trả lời của nhà sư khổ hạnh lại càng trực tiếp, y nói:

—Lý Lam Sam chính là người anh chết sớm của Lý Hồng Tụ, Tô Bội Dung là người em đồng cha khác mẹ của Tô Dung Dung.

Nhà sư khổ hạnh cố ý lấy giọng thật hững hờ hỏi Lang Cách Ty:

—Cô nghĩ bọn họ có liên hệ mật thiết với nhau lắm không ?

Cái bí mật đó đáng lý ra làm cho người ta phải giật cả mình lên, nhưng Lang Cách Ty hình như không thấy có phản ứng gì.

Một hồi thật lâu, cô mới lấy giọng lãnh đạm giống nhà sư khổ hạnh để nói:

—Ông tìm bọn họ nhất định là đã tìm rất lâu rồi, không những vậy, nhất định là tìm rất gian khổ.

—Đúng vậy.

—Nhưng dù có gian khổ bao nhiêu, ông cũng muốn tìm.

Lang Cách Ty nói:

—Bởi vì có hai người bọn họ bên cạnh Mộ Dung công tử, Sở Lưu Hương lại càng không để cho bọn họ chết trong chiến dịch này.

—Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

—Chỉ cần y còn chưa chết, y nhất định sẽ xuất hiện.

—Liễu Minh Thu nếu chưa chết, chiến dịch lần này chưa chắc thành công được, Tô Tô giết được Liễu Minh Thu, phải là công lao lớn nhất trong chiến dịch.

Lang Cách Ty nói.

—Phải là vậy.

—Nhưng ông lại nói, lần này địa vị trong chiến dịch của Tụ Tụ, còn trọng yếu hơn hết cả ai.

Lang Cách Ty hỏi:

—Tại sao ?

Nhà sư khổ hạnh chăm chú nhìn cô:

—Ta tin là cô phải hiểu ý ta lắm.

Y nói:

—Tôi tin là cô nhất định đã hiểu rồi.

—Đúng vậy, tôi hiểu.

Lang Cách Ty trầm ngâm một hồi thật lâu rồi rốt cục thừa nhận:

—Cái mục đích lớn nhất trong chiến dịch của các người lần này, không phải là muốn biết y sống hay chết, mà là muốn y chết.

—Y nhất định phải chết.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận:

—Chúng ta còn sống đây, y không chết không được.

—Ông có nói, chiến dịch bắt đầu phát động, là Sở Lưu Hương coi như đã chết chắc rồi.

—Đúng vậy.

—Bởi vì chiến dịch này bắt đầu, nếu y không ra tay, thì điều đó biểu hiện là y đã chết rồi không nghi ngờ gì nữa.

—Đúng là như vậy.

—Nhưng nếu y còn chưa chết thì sao ? Nếu y bỗng trong tích tắc giữa đường tơ kẽ tóc, xuất hiện trên con đường đó, các người dựa vào đâu mà đặt y được vào đất chết ?

Lang Cách Ty lãnh đạm hỏi nhà sư khổ hạnh:

—Dựa vào Thiết đại lão bản ? Dựa vào những tên tiểu quỷ uốn éo méo mó hình thù như những con rắn kia ? Hay là dựa vào cái lão quỷ bán nam bán nữ, nửa người nửa quỷ kia ?

Nhà sư khổ hạnh thở ra một hơi, bởi vì y cũng không thể không thừa nhận:

—Nếu dựa vào những người đó mà có thể lấy mạng Sở Lưu Hương trong khoảnh khắc, Sở Lưu Hương đã chẳng là Sở Lưu Hương !

—Nếu vậy, ông dựa vào đâu mà nếu Sở Lưu Hương vừa xuất hiện là sẽ chết chắc ?

Lang Cách Ty trả lời cho chính mình câu hỏi đó:

—Ông dám nói được vậy, bởi vì ông đã bày sẵn con cờ Tụ Tụ.

Lang Cách Ty nói:

—Cô ta mới là tay sát thủ tối hậu của các người !

—Không phải là chỉ mình cô ta, mà là Mộ Dung công tử và cô ta.

—Đúng vậy.

Lang Cách Ty nói:

—Chỉ Cần Sở Lưu Hương xuất hiện, bọn họ lập tức sẽ đưa Sở Lưu Hương vào chỗ chết ngay, cũng chỉ có bọn họ mới làm được chuyện đó, bởi vì y vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngờ được hai người đó mới là người giết y.

Nhà sư khổ hạnh bỗng bật cười lên, ngay cả ánh mắt ác độc đó đã lộ đầy vẻ cười cợt.

—Lang Lai Cách Cách, cô thông minh thật, thật tình cô còn thông minh hơn tôi tưởng tượng nhiều lắm.

Cái điểm đó mới là trọng yếu nhất.

... Không có Tụ Tụ, Sở Lưu Hương dù có xuất hiện, cũng không một ai có thể chỉ trong tích tắc lấy được mạng của y, nếu không thể lấy được mạng của y trong tích tắc, y sẽ bỏ chạy được ngay.

Y muốn bỏ chạy, thế giới này e rằng không có một ai đuổi theo cho kịp.

Vì vậy nhất định phải làm được điểm đó, chiến dịch này mới hoàn thành mỹ mãn được.

---- o0o ----